Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 3. Warszawa, dnia 22 stycznia 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 85, poleconą 1 zł. 10 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

31.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1926 r.

o wysokości ceny, do jakiej mogą być przyjmowane papiery wartościowe przez władze i urzędy państwowe jako wadja oraz kaucje na zabezpieczenie wszelkiego rodzaju umów oraz zaliczek wypłacanych na dostawy i roboty rządowe, jak również na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych.

Termin płatn. kuponu	NAZWA PAPIERU	Wartość nominalna	Wartość depozyt. w złotych
	A. Papiery Państwowe.		
1/IV i 1/X	8% państw. poż. konw. (Dz. U. R. P. Nr. 55 ex 24 poz. 543)	w złocie 100	140
1/IV i 1/X	6% poż. dol. z r. 1918—1920	dol, 100	600
1/II i 1/8	10% poz. kol. S. I. (Dz. U. R. P. Nr. 5 ex 24 poz. 40 oraz rozp. Min. Skarbu (Dz. U. R P. Nr. 83 ex 24 poz. 798)	w złocie 100	140
2/I i 1/7	5% państw poż. konw. (Dz. U. R. P. Nr. 96 ex 26 poz. 560)	Zł. 100	45
1/II i 1/8	5% obl. S. II prem. poż. dol. (Dz. U. R. P. Nr. 129 ex 25 poz. 919)	dol. 5	40
	B. Listy zastawne i obligacje państwowych instytucyj kredytowych.		
30/VI i 31/12	8% list. zast. B. G. K. (Dz. U. R. P. Nr. 46 ex 24 poz. 478)	w złocie 100	110
2/I i 2/VI	8% list. zast. Państw. B-ku Roln. wzgl. zobowiązania na te listy	w złocie 100	110
	C. Listy zastawne instytucyj kredytowych prywatnych gwarantowanych przez Skarb Państwa.		
1/IV i 1/X	7% list. zast. Tow. Kred. Przem. Pol. (Dz. U. R. P. Nr. 113 ex 20 poz. 738)	Ł 1	20
	D. Akcje Banku Polskiego.	Zł. 100	75

Papiery wartościowe przyjmowane jako wadja i kaucje winny być zaopatrzone w bieżący kupon.

Poprzednie obwieszczenia w tymże przedmiocie tracą moc obowiązującą.

Przepisy niniejsze obowiązują z dniem ogłoszenia.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Barański,*
Dyrektor Departamentu.

Podatki bezpośrednie.

32.

OBWIESZCZENIE
Ministra Skarbu
z dnia 21 grudnia 1926 r.

w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o podstawowych cenach węgla kamiennego, miarodajnych przy przyjmowaniu węgla, dostarczonego na poczet zaległych należności podatkowych w okresie czasu od dnia 24 grudnia do końca roku 1926.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 6 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 505), wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w celu wykonania ustawy z dn. 25 marca 1926 r. o uiszczeniu podatków bezpośrednich i niektórych opłat skarbowych w naturze zbożem i węglem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 212), ustala się następujące ceny węgla kamiennego (loco wagon kopalnia), miarodajne przy przyjmowaniu wspomnianego węgla, dostarczonego na poczet zaległych należności w okresie czasu od dnia 24 grudnia do końca roku bieżącego:

Gatunek	Klasy kopalń					
	I a	I b	II a	II b	III a	III b
powyżej 40 mm.	24.45	24.00	23.03	22.27	20.85	19.57
70—35	24.30	23.85	22.87	22.12	20.70	19.50
70—30	24.00	23.55	22.57	21.90	20.40	19.20
65—35	24.22	23.77	22.80	22.05	20.62	19.42
60—35	24.15	23.70	22.72	21.97	20.55	19.35
60—30	23.85	23.40	22.45	21.75	20.32	19.12
60—25	23.40	22.95	22.05	21.30	19.95	18.75
55—30	23.62	23.17	22.27	21.53	20.10	18.90
50—30	23.40	22.95	22.05	21.30	19.95	18.75
45—35	23.62	23.17	22.27	21.53	20.10	18.90
45—30	23.10	22.65	21.75	21.07	19.65	18.52
45—25	22.50	22.05	21.15	20.47	19.12	18.00
45—20	21.90	21.53	20.62	19.95	18.67	17.55
40—30	22.35	21.90	21.07	20.40	19.05	17.93
40—25	21.90	21.53	20.62	19.95	18.67	17.55
40—20	21.23	20.85	19.95	19.35	18.07	17.02
35—25	27.45	21.07	20.17	19.57	18.30	17.17
35—20	20.70	20.32	19.50	18.90	17.62	16.57
35—15	19.65	19.27	18.53	17.93	16.72	15.75
30—25	21.00	20.62	19.80	19.12	17.85	16.80
30—20	19.95	19.57	18.75	18.15	17.02	15.97
30—15	18.90	18.52	17.77	17.25	16.12	15.15
25—15	17.85	17.55	16.80	16.27	15.22	14.32
25—10	16.95	16.65	15.97	15.45	14.47	13.57
20—15	16.72	16.42	15.75	15.22	14.25	13.42
20—10	15.97	15.67	15.07	14.55	13.57	12.82
15—10	15.30	15.00	14.40	13.9	13.05	12.30
15— 5	13.57	13.35	12.82	12.37	11.55	10.87
10— 5	12.00	11.77	11.33	10.95	10.20	9.60
drobny	15.90	15.60	15.00	14.47	13.57	12.75
drobny Nr. 2	13.50	13.27	12.75	12.30	11.47	10.80
niesortowany nieprzesiany	18.97	18.60	17.85	17.32	16.12	15.22
groszek	10.35	10.20	9.75	9.45	8.85	8.32
brykiety	24.35	—	—	—	—	—
Miał	kl. I	kl. II	kl. III	kl. IV		
15—0	8.77	7.95	6.60	5.33		
10—0	8.32	7.50	6.30	5.03		
5—0	5.70	5.18	4.27	3.45		

UWAGA: Podział kopalń węgla kamiennego na klasy według marek został ogłoszony w „Monitorze Polskim" w dniu 13/XI 1926 r. Nr. 261, poz. 736.

Minister Skarbu: (—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu: (—) *E. Kwiatkowski.*

Opłaty stemplowe.

33.

OKÓLNIK L. DFO. 3/VII,

z dnia 8 stycznia 1927 r.

w sprawie opłat stemplowych od umów, zawieranych przez Urzędy państwowe.

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, do Kancelarji Sejmu i Senatu, do Najwyższej Izby Kontroli, do Prezydjum Rady Ministrów oraz do wszystkich Ministerstw.

W dniu 1 stycznia b. r. weszła w życie nowa ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570). Ustawa ta zmienia prawo dotychczasowe również w zakresie norm specjalnych, które tyczą się opłat *od umów, zawieranych przez urzędy państwowe.* Ministerstwo Skarbu podaje niniejszem wyjaśnienia, zawierające najpotrzebniejsze wskazówki w tej dziedzinie i uprasza władze centralne, aby udzieliły odpowiedniej instrukcji właściwym swym organom.

I. Skarb Rzeczypospolitej zasadniczo *nie* jest zwolniony od opłat stemplowych, również nie są zwolnione od opłat stemplowych państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Pisma, wymienione w ustawie o opłatach stemplowych jako podlegające opłacie, są tylko *w przypadkach wyjątkowych* zwolnione od opłat z tego tytułu, że wiążą się z czynnościami urzędów państwowych, względnie państwowych zakładów i przedsiębiorstw: mianowicie *nie* podlegają opłacie stemplowej:

a) *obligacje* oraz innego rodzaju *obligi* Skarbu Rzeczypospolitej oraz polskich państwowych zakładów i przedsiębiorstw, będących odrębnemi osobami prawnemi; jeżeli Skarb Rzeczypospolitej albo państwowy zakład lub państwowe przedsiębiorstwo, będące odrębną osobą prawną zaciąga pożyczkę w obligacjach (listach zastawnych, obligacjach fundowanych), to nie tylko oblig (skrypt dłużny), stwierdzający otrzymanie pożyczki w obligacjach, ale również same obligacje, w których pożyczka została wypłacona, są wolne od opłaty stemplowej (art. 120, punkt 1 i 2).

b) *pełnomocnictwo,* udzielone przez Skarb Rzeczypospolitej (art. 112, punkt 3),

c) wystawione przez Skarb Rzeczypospolitej *pokwitowania* oraz zezwolenia na *wykreślenie* wpisu w księdze wieczystej, t. j. w księdze hipotecznej, gruntowej, górniczej, kolejowej, naftowej (art. 137, punkt 8; art. 139),

d) podania, wnoszone przez urzędy państwowe imieniem Skarbu Rzeczypospolitej (art. 144, punkt 1),

e) *świadectwa urzędowe,* wydawane urzędom państwowym w sprawach, tyczących się Skarbu Rzeczypospolitej (art. 160, punkt 3 w związku z punktem 1 art. 144) — z wyjątkiem wtóropisów, odpisów i wyciągów (które podlegają opłatom, przewidzianym w art. 157).

W przypadkach, wymienionych wyżej w punkcie „a", są zwolnione od opłaty: Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Natomiast w przypadkach, wymienionych w punktach „c" — „e" uwolnienie od opłaty jest przyznane tylko Skarbowi Rzeczypospolitej, a nie służy zakładom i przedsiębiorstwom państwowym, będącym odrębnemi osobami prawnemi (poza przypadkami, wymienionemi niżej w punktach „f", „g", „h").

f) Dalszy wyjątek zachodzi co do państwowych zakładów *szkolnych,* będących odrębnemi osobami prawnemi. Zakłady te, w szczególności szkoły akademickie (art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494), są zwolnione od opłat stemplowych we wszystkich przypadkach, wymienionych wyżej w punktach „a" — „e", (a zatem są w tej dziedzinie zrównane ze Skarbem Rzeczypospolitej), *a nadto* są one *osobiście* zwolnione od opłaty, gdy zawierają umowę, *obustronnie obowiązującą,* a podlegającą opłacie procentowej (art. 16); kontrahent zaś, który z państwowym zakładem szkolnym, będącym odrębną osobą prawną, zawiera umowę, obustronnie obowiązującą, ma zapłacić *tylko połowę* opłaty procentowej.

g) Wolne są od opłaty stemplowej: pisma, tyczące się nabycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub przez Państwowy Bank Rolny na zasadzie przepisów o *reformie rolnej* (art. 54, punkt 2),

h) pisma, stwierdzające sprzedaż przedmiotów *monopolu* państwowego, tudzież rachunki i inne pisma, stwierdzające wykonanie takiej umowy — jeżeli monopol jest bądź sprzedawcą, bądź kupującym (art. 69, punkt 2 i art. 73, punkt 3).

Poza przypadkami wyjątkowemi, wymienionemi wyżej w punktach „a" — „h", państwo polskie, jako takie, *nie* jest zwolnione od opłat stemplowych.

W szczególności więc, gdy Skarb Rzeczypospolitej lub przedsiębiorstwo państwowe nabywa lub sprzedaje nieruchomość (poza przypadkiem, wymienionym w punkcie „g") albo zawiera umowę najmu, ma być uiszczona *pełna* opłata.

II. Jeżeli bądź urząd państwowy, działający imieniem Skarbu Rzeczypospolitej lub jako zarządca majątku niepaństwowego, bądź zarząd państwowego zakładu lub przesiębiorstwa zawiera umowę, która podlega opłacie stemplowej, to *co do sposobu i terminu uiszczenia opłaty* obowiązują zasady następujące:

1) W razie zawarcia umowy w formie *aktu notarjalnego* przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnic *rosyjskiej lub pruskiej,* jak również w razie zawarcia umowy w formie pisma, *uwierzytelnionego* przez notarjusza, który ma siedzibę na tym obszarze, opłatę wymierza i pobiera notarjusz (art. 27 i 28).

2) W razie zawarcia umowy w formie aktu *sądowego* opłatę wymierza bądź kancelarja sądowa bądź urząd skarbowy według zasad ogólnych podanych w art. 30 i 31 oraz w punkcie 2 artykułu 33.

3) We wszystkich innych przypadkach *opłatę stemplową wymierza urząd państwowy, względnie zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa, który zawarł daną umowę.*

Urząd państwowy (względnie zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa[1]) ma zatem wymierzyć opłatę:

a) jeżeli umowę zawarto w formie aktu *ściśle prywatnego*, t. j. nie sporządzonego ani w formie notarjalnej ani w formie sądowej, ani też nieuwierzytelnionego notarjalnie lub sądownie,

b) jeżeli zawarcie umowy stwierdzono pismem, na którem podpisy uwierzytelniono *sądownie*,

c) jeżeli umowę stwierdza *akt notarjalny*, sporządzony przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze *b. dzielnicy austrjackiej*, albo akt na tymże obszarze uwierzytelniony przez notarjusza.

Opłatę, wymierzoną przez urząd, który zawiera umowę, należy uiścić: *znaczkami stemplowemi*, jeżeli opłata nie przewyższa 50 zł.; gotówką, jeżeli opłata przewyższa 100 zł.; gdy zaś opłata wynosi więcej niż 50 zł., lecz nie więcej niż 100 zł., to może być uiszczona bądź znaczkami stempolwemi bądź gotówką (§ 18, punkt „g" rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 listopada 1926 r., Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

Opłata ma być uiszczona — przez dostarczenie znaczków stempolwych urzędowi, zawierającemu umowę, względnie przez zapłacenie gotówką w kasie skarbowej — zasadniczo *przed podpisaniem umowy* przez urząd.

Jeżeli ważność umowy zależy od zatwierdzenia przez władzę wyższą, to opłatę można uiścić przed umieszczeniem klauzuli zatwierdzenia na piśmie, stwierdzającem zawarcie umowy.

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona *znaczkami stempolwemi*, to urząd zawierający umowę, nakleja znaczki na tym egzemplarzu pisma, stwierdzającego umowę, *który ma pozostać w urzędzie* — a mianowicie bezpośrednio po swoim podpisie (stwierdzającym zawarcie umowy), względnie bezpośrednio po klauzuli, stwierdzającej zatwierdzenie przez władzę wyższą. Znaczki mają być naklejone w ten sposób, aby między niemi możliwie nie było odstępów. Następnie należy skasować znaczki stemplowe zapomocą pieczęci urzędowej, a mianowicie w ten sposób, aby na każdym znaczku był jeden odcisk, znajdujący się częściowo na znaczku, częściowo zaś przechodzący na papier lub na znaczek sąsiedni. Bezpośrednio po znaczkach stemplowych ma być umieszczone *zaświadczenie o wymiarze*, w formie następującej:

„Opłatę stemplową wymierzono w kwocie . . . zł. . . gr. słowami . . . ., a mianowicie od . . . zł. . . gr. . . % (art. . . u. o. s.[2]) i skasowano znaczki stemplowe w wymierzonej kwocie

. . . . . . dnia . . . . 19 . r."

Urząd, który zawarł umowę, umieszcza zaświadczenie o wymiarze również na tym egzemplarzu pisma, który jest *przeznaczony dla współkontrahenta*. Zaświadczenie to ma być ułożone w formie następującej: „Opłatę stemplową wymierzono w kwocie zł. . . . gr. . . słowami . . . . , a mianowicie od . . . zł. . . gr. % (art. . . u. o. s.) i uiszczono znaczkami stemplowemi, umieszczonemi na egzemplaru przechowywanym w aktach urzędowych.

. . . . . dnia . . . . 19 . r.".

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona *gotówką*, to urząd, zawierający umowę sporządza *deklarację* w następującej formie.

„L . . . .

Deklaracja.

celem uiszczenia opłaty stempolwej w kwocie . . . zł. . . gr., słowami . . . . wymierzonej przez . . .[3]) od umowy z . . .[4]) o . . . .[5])

. . . . . dnia . . . . 19 . r.

Pieczęć urzędowa:

Podpis
i stanowisko służbowe[6])".

Urząd, zawierający umowę, skierowuje tę deklarację do kasy skarbowej, od której po uiszczeniu opłaty otrzymuje pokwitowanie, powtarzające dosłownie określenie pisma, podane w deklaracji (§ 38 roporządzenia wykonawczego). Urząd, zawierający umowę, załącza pokwitowanie kasowe do tego egzemplarza umowy, który pozostaje w urzędzie i umieszcza zarówno na tym egzemplarzu jakoteż na owym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie o wymiarze w następującej formie:

„Opłatę stemplową, wymierzono w kwocie . . . zł. . gr., słowami . . . . , a mianowicie od . . . zł. . . gr. . . % (art. . . u. o. s.) i uiszczono w kasie skarbowej w . . . . dnia . . . . poz. dz. przych. . ,).

. . . . . . dnia . . . . . ."[6]).

Wszystkie zaświadczenia o wymiarze mają być zaopatrzone w pieczęć urzędową oraz w podpis, z wymienieniem stanowiska służbowego — tudzież w datę tego dnia, w którym egzemplarz, przeznaczony dla współkontrahenta, zostaje mu wręczony lub w datę, ile możności zbliżoną do dnia wręczenia owego egzemplarza.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczona przy sporządzeniu pisma i nie jest też znana najniższa ilość świadczenia ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9 ustawy o opłatach stemplowych), to urząd, zawierający umowę umieszcza zarówno na egzemplarzu umowy, pozostającym w urzędzie, jakoteż na tym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie następujące: „Opłata stemplowa zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 ustawy o opłatach stemplowych).

. . . . . . dnia . . . . 19 . r."

W przypadku, wymienionym w ustępie poprzednim, urząd jednocześnie z doręczeniem

[1]) W dalszym ciągu wyrażenie „urząd" oznacza również zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa.

[2]) Skrót u. o. s. oznacza ustawę o opłatach stemplowych.

[3]) nazwa i siedziba urzędu, zawierającego umowę.

[4]) nazwisko i imię, względnie firma lub nazwa współkontrahenta.

[5]) przedmiot umowy.

[6]) Na czas obowiązywania nadzwyczajnego dodatku 10%-owego wzór niniejszy ulega nieznacznej zmianie, o czem niżej w rozdziale V.

egzemplarza umowy doręcza współkontrahentowi decyzję, w której oznajmia mu, że opłata stemplowa ma być uiszczona ratami, w miarę wykonywania zobowiązania. W decyzji tej (§ 74 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych) należy podać: a) terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty, b) sposób obliczenia podstawy wymiaru każdej raty, c) stopę opłaty, z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o opłatach stemplowych, d) sposób uiszczenia.

Co do *sposobu uiszczenia* należy odróżnić, która ze stron umawiających się jest na mocy umowy obowiązana do wypłacania sum pieniężnych. Jeżeli stroną, obowiązaną do wypłacania sum pieniężnych, jest urząd, zawerający umowę, (np. jako kupujący albo biorący w najem), to urząd *potrąca* poszczególne raty opłaty od poszczególnych rat należności umownej. Jeżeli przeciwnie kontrahent drugi ma na mocy umowy wpłacać sumy pieniężne do kasy państwowej, to przy każdej racie tego świadczenia pieniężnego ma wnieść do tej samej kasy państwowej odpowiednią ratę opłaty.

Jeżeli wprawdzie świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, *ale jest znana najniższa ilość świadczenia albo zostaje wypłacona zaliczka* (art. 9, ustęp drugi, ustawy o opłatach stemplowych), to urząd zawierający umowę wymierza na razie *opłatę tymczasową* według ilości najniższej względnie według zaliczki i zarazem zastrzega uiszczenie reszty opłaty ratami, w miarę wykonania zobowiązania. Urząd ma zatem — stosownie do wysokości opłaty tymczasowej — bądź skasować znaczki stemplowe bądź zarządzić uiszczenie opłaty tymczasowej gotówką i zarazem doręczyć współkontrahentowi decyzję w przedmiocie uiszczenia reszty opłaty ratami. Na obu egezemplarzach pisma, stwierdzającego zawarcie umowy, urząd umieszcza zaświadczenie o wymiarze według zasad wyżej podanych — z tą zmianą, że po wyrazach „a mianowicie od" należy wstawić wyrazy: „ilości i najniższej, wynoszącej" względnie „zaliczki wynoszącej" oraz przy końcu dodać zdanie następujące: „Reszta opłaty zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 ustawy o opłatach stemplowych").

W niektórych przypadkach opłata może być uiszczona ratami, jakkolwiek świadczenie, które ma służyć za podstawę wymiaru, jest ściśle określone. W szczególności: Jeżeli rozmiar świadczenia jest oznaczony *za jednostkę czasu* (rok, miesiąc i t. p.), to podstawę wymiaru ustala się, mnożąc wartość świadczenia rocznego przez tę ilość lat (lub ich części), przez którą ma trwać zobowiązanie art. 10, punkt „b"). Jeżeli w takim wypadku zobowiązanie ma trwać *dłużej niż pięć lat*, to urząd zawierający umowę ma na żądanie współkontrahenta wymierzyć na razie opłatę tymczasową *za pierwszy okres pięcioletni;* po upływie tego okresu wymierza się opłatę za drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dalszym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania (art. 11). Urząd może zastosować postępowanie powyższe nawet wówczas, gdy wpsółkontrahent tego nie żąda. Okres ostatni może być oczywiście krótszy niż 5 lat, np. w razie zawarcia umowy na lat 8 lub 12. Postępowanie, o którem mowa, można zastosować np. w razie zawarcia umowy najmu lub dzierżawy na czas dłuższy niż pięć lat.

W przypadkach, opisanych w ustępie poprzednim, zaświadczenie o wymiarze ma być umieszczone na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego umowe, tylekroć, ile razy następuje wymiar opłaty za okres pięcioletni (względnie też przy wymiarze za okres ostatni, krótszy niż 5 lat). Po wyrazach „a mianowicie od" należy wstawić wyrazy „należności za czas od . . . do . . . , wynoszącej".

Osobna instrukcja, która zostanie ułożona w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, określi sposób czuwania nad prawidłowem uiszczeniem poszczególnych rat opłaty stemplowej w przypadkach odroczenia płatności (przy świadczeniach nieokreślonych i przy wymiarach pięcioletnich) oraz ustali procedurę potrącania owych rat i ich przelewu na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu.

III. Od wymiaru opłaty stemplowej, dokonanego przez urząd, który zawarł umowę, może współkontrahent wnieść — na ręce tegoż urzędu — *odwołanie*, w ciągu miesiąca od daty zaświadczenia o wymiarze (art. 46 i 47 u. o. s. oraz § 93, punkt „h" rozporządzenia wykonawczego). Odwołujący się ma do odwołania załączyć bądź doręczony mu egezmeplarz umowy bądź jego odpis uwierzytelniony (art. 47). Urząd, który zawarł umowe, przesyła odwołanie wraz ze swoją opinją tej *izbie skarbowej*, w której okręgu ma siedzibę (art. 47). Izba skarbowa zawiadamia o swem rozstrzygnięciu odwołującego się oraz urząd, który wymierzył opłatę.

IV. Ministerstwo Skarbu udziela niniejszem wyjaśnień o należności i wysokości opłat stemplowych przy tych tranzakcjach, które są najczęstrze, a mianowicie przy umowach *o dostawę* (czyli sprzedaż rzeczy ruchomych) oraz przy umowach *o robotę*.

W tej dziedzinie należy odróżnić *dwa rodzaje* pism: pisma, stwierdzające *zawarcie* umowy i pisma, stwierdzające *wykonanie* umowy. Myślą przewodnią odnośnych przepisów ustawy o opłatach stemplowych (art. 3, 66 — 74, 90, 91 oraz 136 — 138) jest zasada, że przy jednej tranzakcji, mającej za przedmiot dostawę lub robotę, opłata *procentowa* należy się tylko *raz jeden* bez względu na ilość pism, wiążących się z tą tranzakcją. Opłata procentowa ma być pobrana bądź przy jednem z pism stwierdzających zawarcie umowy, bądź przy jednem z pism, stwierdzających wykonanie umowy. Przy którem piśmie należy pobrać opłatę w przypadku poszczególnym, nie jest oczywiście pozostawione uznanie urzędu, zawierającego umowę lecz ma być rozstrzygnięte według następujących norm podanych w ustawie:

A. Pisma, stwierdzające zawarcie umowy.

Pismo takie podlega opłacie stemplowej (w myśl punktu 4 art. 69 oraz w myśl punktu 4 art. 91) tylko w przypadkach następujących:

1) gdy zostało sporządzone w formie aktu notarjalnego lub sądowego albo notarjalnie lub sądownie uwierzytelnionego,

2) gdy umowę zawarto w formie aktu ściśle prywatnego (t. j. nie sporządzonego ani w formie notarjalnej ani w formie sądowej ani też nieuwierzytelnionego notarjalnie lub sądownie) jeżeli pismo takie *jest podpisane przez obie strony*.

Jeżeli zaś akt ściśle prywatny jest podpisany *tylko przez jedną stronę*, to podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy:

3) żadna ze stron umawiających się *nie prowadzi przedsiębiorstwa*, podlegającego podatkowi przemysłowemu albo przedsiębiorstwa, które jest ustawowo zwolnione od tego podatku[7]), np.: gdy urząd państwowy, nie sprawujący zarządu przedsiębiorstwa państwowego, zawiera umowę z rolnikiem o dostawę produktów rolnych;

4) gdy wprawdzie bądź jedna strona bądź obie strony prowadzą przedsiębiorstwo, określone tylko co w punkcie 3, atoli dana umowa o dostawę lub robotę *nie wchodzi w zakres* owego przedsiębiorstwa.

Z powyższego wynika, że jeżeli choćby tylko jedna ze stron umawiających się prowadzi przedsiębiorstwo, określone w punkcie 3, a dana umowa o dostawę lub robotę *wchodzi w zakres* owego przedsiębiorstwa, to pismo, stwierdzające *zawarcie* umowy, a sporządzone w formie aktu ściśle prywatnego, *tylko przez jedną stronę podpisanego nie* podlega opłacie stemplowej. Zasadę tę stosuje się nietylko wówczas, gdy sporządzono tylko jedno pismo (podpisane przez jedną stronę, a wręczone stronie drugiej), lecz także wtedy, gdy umowa przyszła do skutku *drogą wymiany pism* (listów), z których każde jest podpisane tylko przez jedną stronę.

Oferta zasadniczo nie podlega opłacie, gdyż sama przez się nie stwierdza zawarcia umowy. Podlega opłacie tylko wyjątkowo, a mianowicie, gdy jest sporządzoną w formie, podanej wyżej w punkcie 1 niniejszego działu (A) i zarazem wartość przedmiotu przewyższa 100 zł.; w takim razie opłata przy wartości, nie przewyższającej 1000 zł., wynosi 1 zł., przy wartości wyższej niż 1000 zł. opłata wynosi 3 zł. (art. 139).

Przyjęcie oferty podlega opłacie, gdy zachodzi jeden z warunków, podanych wyżej w punktach 1, 3 lub 4 niniejszego działu A. W braku tych warunków przyjęcie oferty podlega opłacie tylko wówczas, gdy jest umieszczona na tym samym papierze, na którym jest wypisana oferta (wtedy bowiem zachodzi warunek, podany wyżej w punkcie 2).

„Zamówienie" („zapotrzebowanie"), jeżeli następuje z powołaniem się na otrzymaną ofertę, podlega zasadom, podanym w ustępie poprzednim co do przyjęcia oferty. W braku takiego powołania się zamówienie należy uważać za ofertę.

Przyjęcie zamówienia, stoi na równi z zamówieniem, dokonanem z powołaniem się na otrzymaną ofertę.

B. Pisma, stwierdzające wykonanie umowy.

W myśl art. 72, 73 i 90 zgodnie z zasadą przewodnią, podaną na czele niniejszego rozdziału (IV), pismo, stwierdzające wykonanie umowy, podlega opłacie tylko w przypadkach następujących:

a) gdy nie zostało sporządzone żadne pismo, stwierdzające zadarcie umowy, t. j. gdy umowę zawarto *ustnie*,

b) gdy wprawdzie zostało sporządzone pismo, stwierdzające zawarcie umowy, ale pismo to — w

[7]) Przedsiębiorstwa, ustawowo zwolnione od podatku przemysłowego, wymieniają: art. 3 oraz art. 95, punkt 1a, ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

ków przyjęcie oferty podlega opłacie tylko wówbraku warunków, wymienionych wyżej w dziale A w punktach 1 — 4, nie podlega opłacie.

Najbardziej typowem pismem, stwierdzającem wykonanie umowy, jest *rachunek*, t. j. pismo, sporządzone przez sprzedawcę (dostawcę) lub przez osobę, która zobowiązała się do wykonania roboty, stwierdzające całkowite lub częściowe wykonanie umowy przez wystawcę rachunku i wymieniające należność za dostrczone rzeczy ruchome lub wykonane roboty (bez względu na to, czy wystawca rachunku podpisał go lub czy swe nazwisko albo firmę uwidocznił w inny sposób np. zapomocą pieczątki lub przez wystawienie rachunku na papierze firmowym).

Jeżeli w przypadku poszczególnym ani nie sporządzono pisma, stwierdzającego *zawarcie* umowy, a podlegającego opłacie, ani nie wystawiono rachunku, ale sporządzono *potwierdzenie odbioru* towarów, względnie potwierdzenie wykonania roboty, wymieniające zarazem należność za towary, względnie za robotę, w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie *procentowej*.

Jeżeli wreszcie nie sporządzono ani pisma, podlegającego opłacie według działu A, ani rachunku ani potwierdzenia odbioru towarów względnie potwierdzenie wykonania roboty, ale sporządzono potwierdzenie odbioru *ceny* z zaznaczeniem, że otrzymano ją za dostarczone towary, względnie potwierdzenie odbioru *wynagrodzenia*, z zaznaczeniem, że otrzymano je za wykonane roboty, w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie procentowej.

Z powyższego wynika, że jeżeli nie sporządzono pisma, stwierdzającego zawarcie umowy i podlegającego opłacie procentowej, ale sporządzono co do tej samej należności *kilka* pism, stwierdzających *wykonanie* umowy (np. kilka rachunków równobrzmiących i nadto potwierdzenie odbioru towaru oraz potwierdzenie odbioru ceny), to opłata *procentowa* należy się tylko raz *jeden*, a mianowicie od pisma *pierwszego*.

C. Wysokość opłaty.

1) Opłata *procentowa* wynosi — bez względu na to, czy opłacie podlega w przypadku poszczególnym pismo, stwierdzające zawarcie umowy, czy pismo, stwierdzające wykonanie umowy:

a) w przypadkach kupna *lasu* na wyrąb — zawsze 1% od sumy należności,

b) w innych przypadkach; — jeżeli którakolwiek ze stron umawiających się zawarła umowę *w zakresie swego przedsiębiorstwa*, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku — 0,2% od sumy należności;

c) jeżeli zaś dana umowa co do żadnego z kontrahentów *nie wchodzi* w zakres przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku, — 1% od sumy należności.

Nie pobiera się opłaty, gdy należność za dostarczone towary lub wykonane roboty nie przewyższa 20 zł.

W razie wykonywania umowy *częściami* (częściowego dostarczania towarów, częściowego wy-

konywania roboty, częściowego płacenia ceny) i sporządzania pism (rachunków i t. p.), z których każde stwierdza wykonanie pewnej części zobowiązania, należy przy każdem takiem piśmie uiścić opłatę, odpowiadającą odnośnej części.

2) *Opłata stała.*

Rachunek bądź podlega opłacie procentowej bądź nie podlega żadnej opłacie. To samo dotyczy potwierdzeń wykonania roboty.

Natomiast *od potwierdzenia odbioru towarów,* jak również od *potwierdzenia ceny* (wynagrodzenia), jeżeli ono nie podlega opłacie procentowej, a wartość przedmiotów których odbiór się potwierdza, przewyższa 50 zł., należy uiścić opłatę w wysokości 20 gr. (art. 136).

Pokwitowanie, umieszczone na rachunku, a tyczące się należności, stwierdzonej rachunkiem, nie podlega opłacie.

D. Sposób uiszczenia.

Sposób uiszczania opłaty od pisma, stwierdzającego *zawarcie* umowy został podany wyżej w rozdziale II.

Opłatę od pisma, stwierdzającego *wykonanie* umowy, należy uiścić bądź znaczkami stemplowewi bądź gotówką — według zasady podanej wyżej w rozdziale II.

Uiszczenie *znaczkami stemplowemi* następuje (w myśl art. 74 i 138) drogą skasowania ich przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami pisma albo datą skasowania i nazwiskiem lub firmą kasującego. W razie jednak wydania rachunku lub pokwitowania *z księgi grzbietowej* z pozostawieniem *talonu,* nakleja się znaczki stemplowe na linji, oddzielającej talon od pisma, przeznaczonego do wycięcia; znaczek stemplowy należy nakleić pionowo w ten sposób, aby jego część górna była zwrócona ku górnemu brzegowi księgi; po wycięciu pisma lewa połowa znaczka pozostaje na talonie, a prawa na wydanem piśmie (§ 47 rozporządzenia wykonawczego). W razie wydania rachunku lub pokwitowania z kisęgi *grzbietowej* z pozostawieniem *kopji* nakleja się znaczki stemplowe na kopji, pozostającej w księdze i kasuje się je przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami tekstu albo datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą kasującego; na wydanem piśmie należy (zapomocą pisma lub pieczęci) stwierdzić uiszczenie opłaty, wymieniając jej kwotę (np. słowami: „Opłatę stemplową . . . . zł. . . . . gr., uiszczono znaczkami stemplowemi na kopji").

Uiszczenie *gotówką* opłaty od pisma, stwierdzającego wykonanie umowy może nastąpić w sposób *trojaki* (art. 24 i 25 ustawy o opłatach stemplowych oraz §§ 34, 35, 37 i 38 rozporządzenia wykonawczego):

a) przez przedstawienie owego pisma urzędowi skarbowemu i uiszczenie w kasie skarbowej kwoty, wskazanej w „poleceniu poboru", które sporządza urząd skarbowy; w tym wypadku kasa skarbowa umieszcza pokwitowanie na piśmie, podlegającem opłacie;

b) przez wpłacenie odnośnej kwoty w kasie skarbowej bez poprzedniego udania się do urzędu skarbowego, a na podstawie deklaracji; w tym wypadku kasa skarbowa nie umieszcza pokwitowania na piśmie podlegającem opłacie, lecz wydaje na zwyczajnym blankiecie pokwitowanie, w którem powtarza dosłownie treść deklaracji;

c) w ten sposób, że urząd, któremu rachunek został przedstawiony celem wyasygnowania należności, potrąca z tej należności kwotę opłaty i następnie przelewa ją na rachunek Ministerstwa Skarbu.

V. Nadzwyczajny dodatek 10%-owy.

(rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 10 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 697), oraz §§ 2, 3 i 4 rozporządzenia ministerjalnego z dn. 27 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P.. Nr. 130, poz. 780).

W roku 1927 należy przy uiszczeniu opłat stemplowych *gotówką* ustalać wysokość opłaty w ten sposób, że do kwoty obliczonej według ustawy o opłatach stemplowych dolicza się 10%.

Natomiast w razie uiszczenia zapomocą *znaczków stemplowych* ich wartość nominalna ma odpowiadać ściśle kwocie, obliczonej według ustawy o opłatach stemplowych. Uiszczenie bowiem nadzwyczajnego 10%-owego dodatku nastąpiło już przy zakupnie znaczków.

W deklaracji, przeznaczonej dla kasy skarbowej (p. wyżej rozdział II), należy po wyrazach „opłaty stemplowej" wstawić wyrazy: („wraz z dodatkiem 10%owym"). W tej deklaracji nie wymienia się oddzielnie opłaty właściwej i dodatku nadzwyczajnego; należy więc po wyrazach „w kwocie" oraz po wyrazie „słomawi" wstawić kwotę *łączną,* wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10%-owego.

W zaświadczeniu o wymiarze należy (oczywiście tylko w przypadku uiszczenia gotówką):

a) po wyrazach „w kwocie" oraz po wyrazie: „słowami" wpisać kwotę *łączną,* wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10%-owego,

b) po nawiasie („ art. . . u. c. s.") „wstawić wyrazy: „oraz 10% . . . . zł. . . . gr.".

Podsekretarz Stanu:

(—) *Góra.*

34.

OBWIESZCZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 4 stycznia 1927 r.

w sprawie sprostowania omyłek w tekście ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych.

Omyłki zachodzące w tekście ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) prostuje się w następujący sposób:

1) W art. 11 w wierszu 5 zamiast „z" powinno być „za".

2) W art. 54 w wierszu 3 od końca zamiast „przebydówek" powinno być „przybudówek".

3) W napisie rozdziału XII zamiast „zmiana" powinno być „zamiana".

4) W art. 121 w wierszu 3 od końca zamiast „inne" powinno być „innej".

5) W art. 156 w punkcie 3 zamiast „nominalnej" powinno być „minimalnej".

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 14 stycznia 1926 r. Nr. 3, poz. 15).

35.

ROPORZĄDZENIE MINISRTA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1926 r.

w sprawie opłat stemplowych od weksli, obowiązujące na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie art.. 176 (zdania ostatniego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) zarządza się:

§ 1. W razie wystawienia wekslu (przed dniem 1 stycznia 1927 r.) bez określenia kwoty długu i bez daty wystawienia (§ 3, ustępy czwarty i piąty, niemieckiej ustawy o opłatach stemplowych od weksli w brzmieniu rozporządzenia z dnia 19 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 514) i uiszczenia w sposób prawidłowy opłaty stemplowej w wysokości 18 zł. można uiścić dopłatę (ustęp czwarty powołanego §-u 3) tylko do końca lutego 1927 r. Dopłata ma nastąpić w sposób, wskazany w § 2 niniejszego rozporządzenia. Ma być dokonana zasadniczo po wpisaniu sumy wekslowej; przedtem dopłata będzie przyjęta tylko w takim razie, gdy kwota, którą podatnik składa, wynosi co najmniej 12 zł.

Począwszy od dnia 1 marca 1927 r., będą stosowane do weksli, wymienionych w ustępie poprzednim, postanowienia ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).

§ 2. Celem uiszczenia opłaty stemplowej od następujących weksli, wystawionych przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych z 1926 r., a podlegających postanowieniom §-u 3 niemieckiej ustawy o opłatach stemplowych od weksli w brzmieniu rozporządzenia z dn. 19 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 514), a mianowicie:

1) od weksli blanco (§ 1 niniejszego rozporządzenia),

2) od weksli, wystawionych zagranicą, a wprowadzonych do Polski przed dniem 1 stycznia 1927 r.,

3) od weksli płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia,

4) od weksli z oznaczonym terminem płatności, nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia — należy weksel przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16 rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713), który postąpi w sposób, wskazany w § 156 powołanego rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 14 stycznia 1926 r. Nr. 3, poz. 16).

Podatki Konsumcyjne.

36.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 8 stycznia 1927 r.

w sprawie wyznaczenia ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1926 r. do 30 września 1927 r.

Na zasadzie art. 1 i 16 ustawy z dn. 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) zarządza się co następuje:

§ 1. Na potrzeby ludności na obszarze Rzeczypospolitej na okres czasu od 1 października 1926 r. do 30 września 1927 r. wyznacza się ostateczny:

a) zasadniczy kontyngent cukru białego w ilości 2.658.381 q.;

b) zapasowy kontyngent w ilości 265.838 q. takiegoż cukru.

§ 2. Kontyngent ostateczny zasadniczy tudzież zapasowy będzie rozdzielony zgodnie z postanowieniem art. 3 i 11 powyższej ustawy pomiędzy poszczególne cukrownie po ukończeniu przerobu buraków i produkcji cukru w bieżącej kampanji przez wszystkie cukrownie, położone na obszarze Rzeczypospolitej, najpóźniej zaś do dn. 1 marca 1927 r.

§ 3. Do czasu dokonania przewidzianego w paragrafie poprzednim rodziału kontyngentów

ostatecznych poszczególne cukrownie będą mogły wywieźć na rynek wewnętrzny na poczet swego kontyngentu ostatecznego do 75% ich prowizorycznego kontyngentu zasadniczego, określonego w załączniku do rozporządzenia z dn. 6 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 453) jednakże nie powyżej 45% własnej produkcji rzeczywistej względnie określonej w wykazie wedle stanu z dn. 31 grudnia 1926 r. stosownie do postanowienia § 9 ust. 2 rozporządzenia z dn. 17 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 6, poz. 32).

§ 4. Cukrownie, które całkowicie zakończyły kampanję, mogą przed dokonaniem rozdziału kontyngentu ostatecznego wywozić cukier zagranicę ponad normę określoną w § 16 rozporządzenia z dn. 17 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 6, poz. 32) jedynie za zgodą Ministra Skarbu.

§ 5. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 stycznia 1927 r.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 14 stycznia 1926 r. Nr. 3, poz. 18).

37.

OKÓLNIK

w sprawie sposobu zwracania podatku od wina zwróconego do wytwórni.

Do Izby Skarbowej (wszystkie) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Uzupełniając okólnik z 28 września 1926 r. L. 3915/W. a. Ministerstwo Skarbu zarządza jak następuje:

Po sprawdzeniu ilości i jakości zwróconego do wytwórni wina, moszczu lub miodu Organ Kontroli Skarbowej spisuje z tej czynności protokół w dwu egzemplarzach. W protokóle tym uwidacznia dzień i godzinę nadejścia zwróconej przesyłki do wytwórni, dzień i godzinę otrzymania zgłoszenia jak i badania tej przesyłki, dalej szczegółowy wynik badania, w końcu kwotę przypadającego od zwróconej ilości podatku wraz z dodatkiem komunalnym i daty zapłacenia lub pokredytowania tego podatku. Protokół ten ma być również podpisany przez przedsiębiorcę.

Jeden egzemplarz protokółu dołącza Organ Kontoli skarb. do księgi wzór Nr. 7 jako udokumentowanie przychodu i wpisuje o tem krótką uwagę w rubryce 28 tej księgi, a drugi egzemplarz wraz z zgłoszeniem przedkłada władzy skarbowej I instancji.

Na tej podstawie może przedsiębiorca wnieść do władzy skarb I instancji prośbę o zwrot podatku już zapłaconego lub o odpisanie podatku pokredytowanego. Ostateczną decyzję wydaje Izba Skarbowa. Zwrot podatku odbywa się w myśl ogólnie obowiązujących przepisów rachunkowo-kasowych.

Aby zapobiec zwracania kwot nieraz drobnych mogą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) wydać zarządzenie, aby poszczególne wytwórnie wnosiły takie prośby w okresach miesięcznych.

Warszawa, dnia 11 stycznia 1927 r.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Góra.*

38.

OKÓLNIK

w sprawie poboru podatku wewnętrznego od cukru zawartego w pieczywie, przywożonem do Polski z obszaru W. M. Gdańska.

Do Izby Skarbowej (wszystkie) Wydz. Skarb. Śl. Urz. Woj. w Katowicach.

Zgodnie z postanowieniami art. 207 — 208 oraz załącznika I (cło) umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16 z r. 1922) zmienia się rozporządzenie tut. z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 153) w następujący sposób:

1) w ustępie 10 dodaje się:
„5) dla pieczywa z cukrem 70% czystej wagi",
2) w ustępie 11 skreśla się zdanie końcowe. „natomiast pieczywa nie zalicza się do cukierków", a zamiast niego dodaje się nowy ustęp:
„Do pieczywa zalicza się wszelkie wyroby mączne z cukrem jak: pierniki, keksy, biszkopty, herbatniki, andruty i t. p.".

Odtąd więc od słodzonego pieczywa, przywożonego z obszaru W. M. Gdańska do Polski, ma być pobierany podatek wewnętrzny obliczany od 70% czystej wagi towaru według stopy ustalonej w art. 12 ustawy z dn. 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) dla cukru pozakontyngentowego t. j. 75 zł. od 100 kg. wraz z obowiązującym obecnie 10% nadzwyczajnym dodatkiem. Obrót zaś pieczywem z cukrem między obszarem Rzeczypospolitej i W. M. Gdańska ma się odbywać na przyszłość w drodze postępowania przekazowego, przepisanego w cytowanem wyżej załączniku I (cło) do umowy polsko-gdańskiej, w trybie ustalonym w rozporządzeniu tutejszem z dn. 22 stycznia 1925 r. L. 1265/WA (Dz. Urz. M. S. Nr. 6, poz. 110).

O tem się Izbę Skarbową (Wydział Skarbowy) zawiadamia z poleceniem wydania dalszych stosownych zarządzeń.

Warszawa, dnia 30 grudnia 1926 r.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Góra.*

Monopol tytoniowy.

39.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1926 r.

w sprawie uprawy tytoniu w roku 1927.

Na podstawie art. 6, 7 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Do uprawy tytoniu wymagane jest zezwolenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego względnie upoważnionych przez nią podległych jej urzędów i zakładów. Zezwolenie to mogą otrzymać rolnicy, którzy zobowiążą się:

a) uprawiać tytoń na przestrzeni gruntu, obejmującej najmniej 500 mtr.² w jednej nierozdzielonej całości;

b) użyć do uprawy tytoniu nasienia, które dostarczyła, lub na użycie którego zezwoliła Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego;

c) stosować się do przepisów, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu, oraz do pouczeń i wskazówek, udzielanych przez organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu w sprawie uprawy rośliny tytoniowej, zbioru, suszenie i sortowania liści tytoniowych;

d) odsprzedać cały zapas wyprodukowanego surowca tytoniowego Skarbowi Państwa w wyznaczonym terminie po cenach taryfowych, które ustanowi Minister Skarbu.

§ 2. Pozwolenie na uprawę tytoniu może być udzielone tylko tym rolnikom, którzy wedle obowiązujących ustaw mogą zawierać ważne umowy i których rozporządzenie niniejsze od uprawy tytoniu nie wyklucza.

Od uprawy tytoniu wykluczone są osoby skazane prawomocnie:

a) za przemytnictwo, względnie naruszenie przepisów w przedmiocie opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą,

b) za naruszenie przepisów w przedmiocie monopolu tytoniowego,

c) za naruszenie przepisów obrotu towarowego z Wolnem Miastem Gdańskiem.

Ponadto mogą być wykluczone od uprawy tytoniu osoby, które w poprzednich latach nie zastosowały się do przepisów o uprawie tytoniu lub do zarządzeń, wydanych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego albo podległe jej urzędy, zakłady i organa w przedmiocie uprawy tytoniu.

§ 3. Uprawa tytoniu dozwolona jest w następujących rejonach:

1) w rejonie małopolskim, obejmującym powiaty:

a) w województwie stanisławowskiem: horodeński, kołomyjski, kosowski, peczeniżyński, rohatyński, śniatyński, stanisławowski i tłumacki;

b) w województwie tarnopolskiem: borszczowski, buczacki, czortkowski, husiatyński, podhajecki, skałacki, tarnopolski, trembowelski, zaleszczycki i zbaraski;

2) w rejonie wołyńskim, obejmującym powiaty województwa wołyńskiego: krzemieniecki, dubieński, zdołbunowski, równieński, południową część powiatu łuckiego po linję kolei Kowel-Zdołbunów, horochowski i włodzimiersko-wołyński;

3) w rejonie grodzieńskim, obejmującym powiaty: grodzieński, wołkowyski i augustowski w województwie białostockiem;

4) w rejonie pomorskim, obejmującym powiat grudziącki w województwie pomorskiem;

5) w rejonie śląskim, obejmującym powiat rybnicki w województwie śląskiem.

§ 4. Na obszarach Państwa poza rejonami uprawy tytoniu, wymienionemi w § 3, uprawa tytoniu jest zakazana z wyjątkiem województwa lubelskiego, w którem Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego może według swego uznania zezwolić na tę uprawę.

§ 5. Dla celów doświadczalnych może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udzielać pozwolenia na uprawę tytoniu według swego uznania na całym obszarze Państwa.

§ 6. Do udzielenia pozwoleń na uprawę tytoniu powołane są:

1) dla rejonu małopolskiego — Inspektorat Uprawy Tytoniu w Zabłotowie, względnie Urząd Wykupu Tytoniu w Borszczowie i Państwowe Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Jagielnicy i Monasterzyskach;

2) dla rejonu wołyńskiego — Urząd Wykupu Tytoniu w Krzemieńcu;

3) dla rejonu grodzieńskiego — Państwowa Fabryka Wyrobów Tytoniowych w Grodnie;

4) dla rejonu pomorskiego —Państwowa Fabryka Wyrobów Tytoniowych w Grudziądzu;

5) dla rejonu śląskiego — Państwowa Fabryka Wyrobów Tytoniowych w Wodzisławiu.

§ 7. Zgłoszenia o pozwolenia na uprawę tytoniu w rejonach uprawy tytoniu, oznaczonych w § 3, należy składać w urzędach względnie zakładach Monopolu Tytoniowego, wymienionych w § 6 wprost lub za pośrednictwem właściwych zarządów gminnych najpóźniej do dnia 31 marca 1927 roku.

Zgłoszenia o pozwolenie na uprawę tytoniu na obszarze województwa lubelskiego należy składać w Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w Warszawie do dnia 31 stycznia 1927 roku.

Zgłoszenie ma zawierać:

a) imię i nazwisko zgłaszającego się;

b) miejscowość, gminę, powiat;

c) przestrzeń gruntu, przeznaczoną pod uprawę;

d) dokładne określenie położenia gruntu, przeznaczonego pod uprawę;

e) pochodzenie nasienia, które ma być użyte do uprawy tytoniu, ewentualnie żądanie dostarczenia nasienia przez zarząd monopolu tytoniowego;

f) oświadczenie zgłaszającego się, że zobowiązuje się stosować do przepisów i zarządzeń, dotyczących uprawy tytoniu, oraz poddaje się rygorom, ustalonym w niniejszem rozporządzeniu, tudzież zobowiązuje się odsprzedać całą ilość zebranego

tytoniu Skarbowi Państwa w wyznaczonym terminie, po cenach taryfowych, które ustanowi Minister Skarbu.

§ 8. Wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są złożone do zarządu gminy zgłoszenia o pozwolenia na uprawę tytoniu przedłożyć łącznie z każdej gminy urzędom względnie zakładom monopolu tytoniowego, powołanym do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu, w terminie oznaczonym w § 7.

§ 9. Urzędy względnie zakłady monopolu tytoniowego, powołane do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu, winny:

a) jeżeli przeciw udzieleniu pozwolenia nie zachodzi żadna przeszkoda lub wątpliwość, wydać je jaknajrychlej;

b) jeżeli przeciw udzieleniu pozwolenia zachodzą przeszkody, załatwić natychmiast zgłoszenie odmownie;

c) jeżeli zachodzą wątpliwości, czy nie istnieja przeszkody przeciw udzieleniu pozwolenia, bezzwłocznie przeprowadzić odpowiednie dochodzenia w porozumieniu z właściwym organem kontroli skarbowej i stosownie do wyników tych dochodzeń załatwić zgłoszenie.

§ 10. Urzędy i zakłady monopolowe, powołane do udzielenia pozwoleń na uprawę tytoniu, mogą odmówić wydania tych pozwoleń dla gmin, w których pod uprawę tytoniu zgłoszono mniej niż 2 ha gruntu.

§ 11. Wydanie pozwolenia na uprawę tytoniu względnie odmowne załatwienie zgłoszenia winno nastąpić bezwarunkowo tak, żeby zgłaszający otrzymał odpowiedź an zgłoszenie najpóźniej do dnia 15 maja 1927 roku.

Odpowiedź na zgłoszenie należy doręczać za pośrednictwem wójtów (naczelników gmin), osłtysów, lub przez organa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego powołane do wydawania pozwoleń na uprawę, zawiadomią terytorjalnie właściwe urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych o udzieleniu pozwolenia na uprawę tytoniu imiennemi wykazami, zestawionemi według poszczególnych powiatów, do dnia 31 maja 1927 r.

§ 12. Pozwolenie na uprawę tytoniu ważne jest tylko dla tej osoby, na której nazwisko opiewa, i tylko dla gruntu i przestrzeni, oznaczonych w pozwoleniu.

§ 13. Pozwolenie na uprawę tytoniu może być wyjątkowo przeniesione na inną osobę w następujących wypadkach:

a) gdy podczas uprawy zajdzie zmiana w osobie użytkowcy gruntu, na którym tytoń jest uprawiany, a to wskutek sprzedaży, wydzierżawienia i t. p., natenczas osoba, która pozwolenie otrzymała, obowiązana jest o zaszłej zmianie donieść do dni 8-miu organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołanemu do nadzorowania uprawy tytoniu. Organ ten uwidoczni w pozwoleniu zmianę w osobie plantatora.

Przez przyjęcie pozwolenia przez nowego użytkowcę gruntu, przechodzą na niego wszystkie prawa i obowiązki, połączone z posiadaniem pozwolenia;

b) gdy posiadacz pozwolenia umrze, pozwolenie przechodzi na jego spadkobiercę lub następcę prawnego. W tym wypadku nie jest wymagane doniesienie o zmianie w osobie plantatora.

§ 14. Gdy plantator zmienia grunt, zgłoszony pod uprawę, na inny, obowiązany jest o tem donieść najpóźniej do dnia 15 czerwca 1927 r. organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołanemu do nadzoru plantacji. Organ ten uwidoczni tę zmianę w pozwoleniu na uprawę.

§ 15. Gdy plantator zwiększa lub zmniejsza przestrzeń gruntu w pozwoleniu oznaczoną, obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do dnia 15 czerwca 1927 r. organ Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołany do nadzoru plantacji, a organ ten uwidoczni zmianę w pozwoleniu.

§ 16. Zmniejszenie przestrzeni gruntu do uprawy zgłoszonej poniżej najmniejszego wymiaru, oznaczonego w § 1 lit. a, pociągnie za sobą, o ile nie zostanie usprawiedliwione, karę w wysokości:

a) 35% ceny wykupna za dostawiony surowiec tytoniowy, jeżeli tytoń zasadzono na przestrzeni mniejszej niż 250 mtr.^{2},

b) 25% ceny wykupna za dostawiony surowiec tytoniowy, jeżeli plantacja tytoniowa obejmuje przestrzeń od 250 do 400 mtr.^{2},

c) 15% ceny wykupna za dostawiony surowiec, jeżeli plantacja tytoniowa obejmuje przestrzeń od 400 do 500 mtr.^{2}.

Nadto nieusprawiedliwione zmniejszenie przestrzeni gruntu, zgłoszonej do uprawy, poniżej najmniejszego dozwolonego wymiaru może pociągnąć za sobą wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

Jako usprawiedliwienie niedotrzymania najmniejszej przepisanej przestrzeni będzie uważane przedstawienie przez plantatora dowodu, że poczyniono przygotowania do uprawy tytoniu w zgłoszonym rozmiarze, że jednak nie można było przeprowadzić uprawy w tym rozmiarze wskutek wydarzeń, którym plantator nie mógł zapobiec, np. posychy, powodzi i t. p.

O tych wypadkach obowiązany jest plantator donieść w przeciągu 3 dni organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołanemu do dozoru plantacji, a organ ten usprawiedliwienie to po sprawdzeniu zanotuje w pozwoleniu na uprawę tytoniu.

§ 17. Osoba, która zrzeka się pozwolenia na uprawę tytoniu, obowiązana jest to pozwolenie najdalej do 30 czerwca 1927 r. zwrócić organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołanemu do nadzoru plantacji lub wprost urzędowi względnie zakładowi monopolu tytoniowego, który to pozwolenie wydał.

§ 18. Plantator jest obowiązany do czasu odstawienia zbioru tytoniu Skarbowi Państwa o każdem elementarnem lub innem bez winy jego powstałem zdarzeniu, które spowodowało zniszczenie lub uszkodzenie uprawianego przez niego tytoniu, donieść w ciągu 3-ch dni organowi Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, powołanemu do nadzoru plantacji.

§ 19. Osobom, które otrzymały pozwolenie na uprawę tytoniu, wydają urzędy i zakłady mo-

nopolu tytoniowego nasienie do uprawy tytoniu bezpłatnie.

Wspomniane osoby obowiązane są użyć do uprawy tytoniu nasienia, otrzymanego z urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, albo nasienia, na użycie którego zezwolił tenże urząd względnie zakład; użycie innego nasienia może spowodować wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

§ 20. Uprawa innych ziemiopłodów pomiędzy roślinami tytoniowemi jest zakazana; przekroczenie tego zakazu pociągnie za sobą wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

Łodygi tytoniowe obowiązany jest plantator, o ile wykup ich nie będzie zarządzony, po zbiorze liści a najpóźniej do dnia 15 października 1927 r., zniszczyć w sposób wykluczający użycie ich do celów zabronionych ustawą o monopolu tytoniowym.

§ 21. Produkcja nasienia dozwolona jest tylko na zamówienie urzędu względnie zakładów monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę. Plantatorowie obwiązani są w razie zamówienia nasienia zgodzić się na wybór potrzebnej ilości roślin nasiennych na ich plantacjach. Zrywanie liści z roślin, wybranych na nasienie, może nastąpić tylko za zezwoleniem urzędu, względnie zakładu monopolu tytoniowego, który nasienie zamówił.

Plantatorowie, u których nasienia nie zamówiono, winni pędy boczne i pączki kwiatów bezwarunkowo obłamywać.

§ 22. Za wzorowe prowadzenie uprawy tytoniu będą przyznane plantatorom nagrody pieniężne przy odstawieniu zbioru Skarbowi Państwa.

§ 23. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udzielać może:

a) upoważnionym plantatoro mtytoniu, którzy zasadzili tytoń na przestrzeni powyżej 500 mtr. kwadratowych, bezprocentowych zaliczek pieniężnych na rachunek należytości za tytoń, odstawiony monopolowi tytoniowemu,

b) upoważnionym plantatorom tytoniu, którzy zobowiążą się uprawiać tytoń przez okres przynajmniej 5-ciu lat na przestrzeni powyżej 1 hektara, długoterminowych oprocentowanych i odpowiednio zabezpieczonych pożyczek na pokrycie wydatków inwestycyjnych, połączonych z uprawą tytoniu.

§ 24. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonywują urzędy i zakłady monopolu tytoniowego, wymienione w § 6, w przydzielonych im okręgach uprawy tytoniu przez podległe im organa (instruktorów uprawy tytoniu), kontrola skarbowa i policja państwowa.

Celem tego nadzoru jest stwierdzenie, czy plantator spełnia zobowiązania, przyjęte z otrzymaniem pozwolenia na uprawę tytoniu, tudzież czy niedopuszcza się naruszeń przepisów w przedmiocie monopolu tytoniowego i rozporządzeń, dotyczących uprawy tytoniu. Przy czynnościach urzędowych organów, dozorujących uprawę, obowiązany jest plantator być obecnym osobiście albo przez upoważnionego zastępcę, tudzież udzielać tym organom wszelkich wyjaśnień i pomocy do wykonywania urzędowych czynności.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, uprawnione są do wstępu na grunt, na którym tytoń jest uprawiany i do wszystkich miejsc i schowków, w których plantator przechowuje tytoń.

Te czynności należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny.

§ 25. Na zasadzie artykułu 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są współdziałać w przyjmowaniu zgłoszeń o pozwolenie na uprawę tytoniu stosownie do postanowień §§ 7 i 8 niniejszego rozporządzenia, wspierać organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Wójtom (naczelnikom gmin), względnie wyznaczonym przez nich członkom zarządu gminy Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wypłacać będzie za każdy dzień uczestniczenia w wykonywaniu urzędowego nadzoru nad uprawą tytoniu wynagrodzenie w wysokości 5 zł.

§ 26. Cena wykupu oraz terminy dostawy tytoniu podane będą w odrębnem zarządzeniu.

§ 27. Warunki uprawy tytoniu dla celów ściśle naukowych i doświadczalnych określi w każdym poszczególnym wypadku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zgłoszenia o pozwolenia na taką uprawę należy składać do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Państwowe zakłady naukowe i szkoły rolnicze, tudzież zarządy państwowych ogrodów botanicznych mogą uprawiać tytoń w powyższych celach bez pozwolenia, obowiązane są jednak w wypadku, gdy założona przez nie plantacja obejmuje przestrzeń większą niż 10 mtr. kwadratowych, zawiadamiać o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego najpóźniej do końca czerwca 1927 r.

§ 28. Zezwala się na uprawę w celach zdobniczo ogrodniczych następujących odmian rośliny tytoniowej: Nicotiana affinis vel alata, Nicotiana Sandeera vel Sanderiana purpuera i rosea i Nicotiana colossea (Nicotiana albo Lehmannia tomentosa).

Osoby, które wymienioną roślinę zasadziły i pielęgnują, obowiązane są zawiadomić o tem najpóźniej do końca czerwca 1927 r. miejscowy organ kontroli skarbowej.

Zaniechanie doniesienia pociągnie za sobą karę, przewidzianą w art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 29. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 stycznia 1927 r. Nr. 1, poz. 3).

40.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 grudnia 1926 r

w sprawie przedłużenia terminu wywozu zagranicę przedmiotów, pozostałych po likwidacji b. prywatnych fabryk tytoniowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin wywozu zagranicę maszyn, narzędzi i materjałów, służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych oraz gotowych wyrobów tytoniowych, pozostałych po likwidacji b. prywatnych fabryk, oznaczony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 maja 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 317) na dzień 31 grudnia 1926 r., przedłuża się do dnia 30 czerwca 1927 r.

§ 2. Posiadanie względnie przechowywanie przez osoby prywatne maszyn, narzędzi i materjałów, służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych oraz gotowych wyrobów tytoniowych po terminie oznaczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia, karane będzie po myśli art. 38 względnie 35 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 stycznia 1927 r. Nr. 1, poz. 5).

Przepisy celne.

41.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 27 grudnia 1926 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 30 października 1925 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 roku.

Na podstawie art. 7 lit. i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poz. 20 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) otrzymuje następujące brzmienie:

poz. 20	Herbata	
p. 1.	wszelka oprócz wymienionej w pp. 2 i 3	
	a) przywożona w opakowaniach zawierających 1 kg. i mniej samej herbaty — łącznie z wagą bezpośredniego opakowania	500.—
	b) w innych opakowaniach	450.—
p. 2.	Herva mate	
	a) przywożona w opakowaniach zawierających 1 kg. i mniej samej Hervy — łącznie z wagą bezpośredniego opakowania .	200.—
	b) w innych opakowaniach	180.—
p. 3.	Herbata cegiełk. (czarna i zielona)	180.—
UWAGA:	Herbata denaturowana do wyrobu teiny za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *K. Niezabytowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 stycznia 1927 r. Nr. 1, poz. 6).

Sprawy budżetowe.

42.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 grudnia 1926 r.

o uzupełnieniu prowizorjum budżetowego na czas od 1 październ[illegible] do 31 grudnia 1926 r. i o prowizorjum budżetowem na czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r.

Art. 1. Kredyty, ustalone w ustępie 1 art. 2 ustawy z dnia 30 września 1926 r. o uzupełnieniu prowizorjum budżetowego na czas od 1 lipca do 30 września 1926 r. i o prowizorjum budżetowem na czas od 1 października do 31 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 571), zwiększa się o su-

mę 38.939.901 zł. z podziałem tej sumy na następujące części budżetu:

Część 5.	Ministerstwo Spraw Zagranicznych	819.402 zł.
Część 6.	Ministerstwo Spraw Wojskowych	978.429 „
Część 7.	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych	2.426.324 „
Część 8.	Ministerstwo Skarbu . .	1.478.772 „
Część 9.	Ministerstwo Sprawiedliwości	1.889.650 „
Część 19.	Długi państwowe . . .	31.347.324 „

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do otwierania kredytów na wydatki państwowe w czasie od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. do wysokości kwot, ustalonych w załączniku 1.

Kredyty na odbudowę kraju (Część 14, Dział 3) będą otwierane do wysokości rzeczywistych dochodów z daniny lasowej (Część 14, Dział 3, paragraf 10).

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do otwierania wmiarę uzyskania pokrycia z nowych lub podwyższenia istniejących źródeł dochodowych kredytów do wysokości 10.000.000 zł. w części 6 „Ministerstwo Spraw Wojskowych" na potrzeby inwestycyjne, ustalone przez Radę Ministrów. Za pokrycie takie nie mogą być uważane pozostałości kasowe.

Art. 4. Wszystkie kredyty, preliminowane na okres od 1 stycznia do 31 marca 1927 r., otwierane będą przez Ministra Skarbu drogą miesięcznego ustalania ich wysokości w taki sposób, by suma wydatków w poszczególnych miesiącach nie przekraczała sumy przewidywanych na dany miesiąc dochodów (art. 6).

Przepis o miesięcznem ustalaniu wysokości kredytów nie dotyczy części 2 i 3 budżetu.

Art. 5. Otwieranie kredytów, nie objętych budżetem na rok 1925 oraz ustawami o prowizorjach budżetowych na rok 1926, może nastąpić tylko na wniosek Ministra Skarbu, uchwalony w drodze ustawodawczej. Za przestrzeganie tego przepisu ministrowie są osobiście odpowiedzialni.

Upoważnia się Ministra Skarbu do otwarcia kredytów nowych, wymienionych w załączniku 2.

Art. 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do pokrycia wydatków państwowych w okresie od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. dochodami państwowemi, przewidzianemi w budżecie na rok 1925, oraz dochodami, opartemi na nowych tytułach prawnych.

Art. 7. Dochody i wydatki państwowe w czasie od 1 stycznia 1926 r. do 31 marca 1927 r. ujęte zostaną w zamknięciach rachunkowych, obejmujących dwa okresy: jeden od 1 stycznia do 31 marca 1926 r. drugi od 1 kwietnia 1926 r. do 31 marca 1927 r.

Miister Skarbu może zarządzić sporządzenia zamknięć rachunkowych za czas od 1 stycznia 1926 roku do 31 marca 1927 r. dla przedsiębiorstw i monopolów łącznie za cały ten okres lub też z podziałem na okresy od 1 stycznia do 31 grudnia 1926 r. i od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. z zastrzeżeniem, że sumy, wchodzące do ogólnego budżetu państwowego (czysty dochód lub dopłata), mają być wykazane z uwzględnieniem podziału na okresy, ustanowione w ustępie pierwszym.

Jako kredyty budżetowe dla zamknięć rachunkowych obowiązują:

a) w administracji: kredyty, otwarte w poszczególnych częściach, działach i paragrafach przez Ministra Skarbu w granicach łącznej kwoty kredytów, ustalonej dla danej części budżetu w ustawach o prowizorjach budżetowych z dnia 22 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 129, poz. 917), z dnia 31 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 208) z dnia 30 kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz 258), z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R P. Nr. 63, poz. 376), z dnia 30 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 571), oraz w niniejszej ustawie;

b) w przedsiębiorstwach i monopolach państwowych: plany finansowo-gospodarcze, ustalone przez Ministra Skarbu przy zastosowaniu postanowień punktów 2 i 3 art. 6 ustawy skarbowej na rok 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 465).

Art. 8. Uposażenie funkcjonarjuszów państwowych, pełniących służbę na obszarze Państwa Polskiego, oraz wojskowych zawodowych i oficerów rezerwy, zatrzymanych w czynnej służbie, jak również osób, pobierających ze Skarbu Państwa zaopatrzenie emerytalne, wdowie lub sieroce, podwyższa się począwszy od 1 stycznia 1927 r. o 10% przy analogicznem zastosowaniu postanowień ustępu 2 i 3 art. 1 i postanowienia art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1926 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych i osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 642).

Art. 9. Utrzymuje się w mocy postanowienia art. 7 ustawy z dnia 30 września 1926 r. o uzupełnieniu prowizorjum budżetowego na czas od 1 lipca do 30 września 1926 r. i o prowizorjum budżetowem na czas od 1 października do 31 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 571), ponadto upoważnia się Ministra Skarbu do udzielania Ministrowi Spraw Wojskowych z zapasów kasowych zaliczek na zakup zboża do wysokości 10.000.000 zł. na poczet budżetu na okres od 1 kwietnia 1927 r. do 31 marca 1928 r.

Art. 10. Postanowienia art. 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 1926 r. o uzupełnieniu prowizorjum budżetowego na czas od 1 do 30 kwietnia 1926 r. i o prowizorjum budżetowem na czas od 1 maja do 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 258) pozostają w mocy do dnia 31 marca 1927 r.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1-go stycznia 1926 r., przyczem postanowienia art. 8 obowiązują niezależnie od upływu prowizorjum budżetowego, unormowanego niniejszą ustawą.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1926 r. Nr. 125, poz. 725).

Załącznik 1 (do art. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 r. poz. 725).

Liczba porządkowa	NAZWA CZĘŚCI	Kredyty prowizorjum budżetowego na czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. złotych
	A. ADMINISTRACJA:	
1	Prezydent Rzeczypospolitej	849.398
2	Sejm i Senat	2.849.657
3	Kontrola Państwowa	1.104.270
4	Prezydjum Rady Ministrów	435.349
5	Ministerstwo Spraw Zagranicznuch	9.880.136
6	„ „ Wojskowych	158.015.000
7	„ „ Wewnętrznych	46.308.362
8	„ Skarbu	24.329.325
9	„ Sprawiedliwości	22.078.236
10	„ Przemysłu i Handlu	10.898.478
11	„ Komnnikacji	879.260
12	„ Rolnictwa i Dóbr Państwowych	8.395.094
13	„ Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego	77.882.100
13	„ Robót Publicznych	17.877.883
15	„ Pracy i Opieki Społecznej	17.482.178
16	„ Reform Rolnych	7.993.460
17	Emerytury	19.640.000
18	Renty inwalidzkie i pensje	29.000.000
19	Długi państwowe	34.942.775
	Razem A:	490.840.961
	B. PRZEDSIĘBIORSTWA:	
4	Prezydjum Rady Ministrów:	
	a) Polska Ajencja Telegraficzna	58.294
	b) Drukarnie państwowe	—
	c) Monitor Polski	—

Liczba porządkowa	NAZWA CZĘŚCI	Kredyty prowizorjum budżetowego na czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r. złotych
6	Ministerstwo Spraw Wojskowych:	
	Wytwórnie wojskowe	2.300.000
7	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych:	
	Zdrojowiska Państwowe	—
8	Ministerstwo Skarbu:	
	Państwowe Zakłady Graficzne	—
10	Ministerstwo Przemysłu i Handlu:	
	a) Poczta i Telegraf	—
	b) Przedsiębiorstwa górniczo-hutnicze i przemysłowe	—
	c) Państwowa wytwórnia aparatów telegraficznych i telefonicznych	—
	d) Radjotelegraf	57.485
11	Ministerstwo Komunikacji:	
	Koleje żelazne	—
12	Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych:	
	Polskie lasy państwowe	—
14	Ministerstwo Robót Publicznych:	
	Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku	—
15	Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej:	
	a) Państwowe zakłady przemysłowo-szkolne dla inwalidów w Piotrkowie	—
	b) Wytwórnia mechaniczno-stolarska dla inwalidów w Warszawie	—
	c) Etapy Urzędu Emigracyjnego	—
	Razem B:	2.415.779
	C. MONOPOLE:	
8	Ministerstwo Skarbu:	
	Monopol sacharyny	—
	„ soli	—
	„ tytoniowy	—
	„ spirytusowy	—
	Loterja Państwowa	—
	Monopol zapałczany	—
	Razem C:	—
	Razem A + B + C:	493.256.740

Załącznik 2 (do art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 r. poz. 725).

Część	Dział	Rozdział	Paragraf	WYDATKI	Zwyczajne	Nadzwyczajne	Razem
					Złotych		
				A. ADMINISTRACJA.			
4				**Prezydjum Rady Ministrów.**			
	3			Trybunał Kompetencyjny.			
			1	Uposażenie	1.400	—	1.400
			3	Podróże służbowe	4.000	—	4.000
			6	Wydatki biurowe	2.100	—	2.100
5				**Ministerstwo Spraw Zagranicznych**			
	4			Wykonanie traktatów pokoju i umów międzynarodowych.			
			16	Stała Komisja Pojednawcza polsko-niemiecka	53.150	—	53.150
7				**Ministerstwo Spraw Wewnętrznych**			
	3			Służba zdrowia.			
		1		Walka z chorobami.			
			16	Walka z alkoholizmem	50.000	—	50.000
		2		Państwowe Szkoły Położnych.			
			12	Zwrot nadwyżki kosztów leczenia położnic	10.000	—	10.000
		3		Państwowy Zakład Higjeny.			
			9	Budowle	—	309.062	309.062
		5		Opieka nad lecznictwem.			
			12	Budowa Szkoły Pielęgniarek	—	200.000	200.000
8				**Ministerstwo Skarbu**			
	1			Zarząd Centralny.			
			14	Komisja ankietowa badania kosztów i warunków produkcji i wymiany	—	206.500	206.500
	5			Ogólny Zarząd Skarbowy			
			16	Druk biletów państwowych	600.000	—	600.000
10				**Ministerstwo Przemysłu i Handlu.**			
	1			Zarząd Centralny.			
			19	Opracowanie planów rozbudowy portu w Gdyni	5.000	—	5.000
			20	Biuro badania cen	33.900	—	33.900
			21	Prace przygotowawcze do Międzynarodowej Konferencji Ekonomicznej	20.000	—	20.000
			22	Instytut Eksportowy	7.500	—	7.500
			24	Zakup i uruchomienie statków handlowych	—	3.785.000	3.785.000

Część	Dział	Rozdział	Paragraf	WYDATKI	Zwyczajne	Nadzwyczajne	Razem
					Złotych		
	4			Instytut Geologiczny.			
			9	Remont i konserwacja budowli	2.500	—	2.500
	6			Urząd Marynarki Handlowej w Wejherowie.			
			10	Roboty pogłębiarskie	18.125	—	18.125
	9			Wojewódzkie Wydziały przemysłowe i biura inżynierów przemysłowych			
			2	Różne wydatki osobowe	358	—	358
11				**Ministerstwo Komunikacji.**			
	1			Zarząd Centralny.			
			9	Budowle	—	80.000	80.000
14				**Ministerstwo Robót Publicznych.**			
	2			Roboty publiczne.			
		2		Budowle wodne.			
			15	Należności za rurociągi wodne z tytułu Konwencji Górnośląskiej	—	190.000	190.000
15				**Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.**			
	7			Świadczenia socjalne.			
			25	Pomoc dla Kas brackich	200.000	—	200.000
16				**Ministerstwo Roform Rolnych.**			
	4			Prace regulacyjne.			
			14	Subwencja na meljoracje gruntów	—	25.000	25.000
18				**Renty inwalidzkie i pensje.**			
	1			Renty inwalidzkie.			
			3	Dotacje zwrotne dla inwalidów wojennych Rzeczypospolitej na cele produkcyjne	500.000	—	500.000
19				**Długi Państwowe.**			
	3			Zwrot kosztów b. Międzysojuszniczej Komisji Plebiscytowej na Śląsku Cieszyńskim	—	1.800.000	1.800.000
				B. PRZEDSIĘBIORSWA.			
15				**Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.**			
	8			Etapy Urzędu Emigracyjnego.			
			6	Wydatki nadzwyczajne	—	50.000	50.000

Pożyczki państwowe.

43.

ROZPORZĄDZENE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 listopada 1926 r.

o sposobie przerachowania i konwersji obligacyj pożyczek państwowych z lat 1918 — 1920, podpadających pod postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560).

Na zasadzie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. w sprawie uzupełnienia postanowień o przerachowaniu i konwersji zobowiązańSkarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych z lat 1918 — 1920 (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560) zarządza się, co następuje.

§ 1. Osoby fizyczne i prawne, które na zasadzie:

1) ostatnich dwóch ustępów art. 2 ustawy dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem im art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560);

2) art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560);

3) ust. 1-go art. 5 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. w brzmieniu nadanem mu art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560);

4) art. 6 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560);

5) art. 7 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 6 ustawy z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560);

6) art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560) —

są uprawnione do wyższego przerachowania walorów, wymienionych w powołanej ustawie i rozporządzeniu, winny do dnia 25 marca 1927 r. wnieść podania do Urzędu Pożyczek Państwowych w Warszawie, o ile takie podania nie zostały już złożone na zasadzie ustawy z dn. 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629).

§ 2. Do podań wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia należy dołączyć oprócz przedkładanych do konwersji asygnat Skarbu Polskiego z r. 1918, lub obligacyj względnie świadectw tymczasowych pożyczek państwowych z 1920 r. także następujące dowody:

1) dowody nabycia przez proszącego powyższych tytułów w instytucjach, które dokonywały ich sprzedaży lub przyjmowały zapisy na nie w imieniu i na rachunek Skarbu Państwa ze wskazaniem dokładnego terminu zapłaty za nie; w razie zakupu na raty należy złożyć zaświadczenie co do ogólnej kwoty subskrybowanej pożyczki oraz łącznej kwoty wpłaconej ratami do dnia 1 grudnia 1920 r.; w razie nabycia obligacyj w r. 1920 za asygnaty Skarbu Polskiego z 1918 r. — dowody nabycia asygnat i zamiany ich na obligacje;

2) w razie lombardowania obligacyj pożyczek państwowych z r. 1918— 1920 należy przedstawić od instytucji, która udziela pożyczki zaświadczenia z podaniem wysokości pożyczki, daty jej uzyskania oraz daty całkowitej spłaty względnie spłat;

3) dowód skonwertowania przedkładanych do wyższego przerachowania obligacyj przez ich pierwotnego nabywcę.

Ponadto posiadacze pożyczek państwowych z lat 1918 — 1920, uzyskanych w drodze spadku po pierwotnych nabywcach, winni przedstawić wymagane prawem spadkowem dokumenty i akty względnie rejentalne odpisy z tych aktów, w szczególności, o ile otwarcie spadku miało miejsce na terytorjum b. Królestwa Kongresowego akt zejścia spadkodawcy i akta stanu cywilnego, udowadniające stopień pokrewieństwa ze zmarłym; na terytorjum b. dzielnicy pruskiej zaświadczenie dziedzictwa (Erbschein, Kodeks cywilny niemiecki § 2353); na terytorjum b. dzielnicy austrjackiej — dekret dziedzictwa względnie dowód przyjęcia spadku. Na terytorjum, gdzie obowiązuje tom X cz. I Zbioru Praw Cesarstwa Rosyjskiego — decyzję sądową o zatwierdzeniu petenta w sprawach spadku.

Jednocześnie z załatwieniem sprawy spadkowej Urząd Pożyczek Państwowych zakomunikuje odnośnej izbie skarbowej według miejsca otwarcia spadku o wydanej z tytułu spadku kwocie w obligacjach 5% pożyczki konwersyjnej celem ewentualnego zbadania, czy należny podatek spadkowy został pobrany.

Instytucje i fundacje dobroczynne, religijne i kulturalno - oświatowe, oprócz dowodów wymienionych w ustępie pierwszym winny również złożyć dowody, stwierdzające otrzymanie zgłoszonych do wyższego przerachowania walorów, od pierwotnego nabywcy pod tytułem darmym.

§ 3. Asygnaty i obligacje wyszczególnione w art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560) będą skonwertowane na zasadzie tegoż artykułu na obligacje serji II 5% pożyczki konwersyjnej, opiewającej na złote w złocie.

Asygnaty z r. 1918 i obligacje 5% wewnętrznych pożyczek z r. 1920, opłacone efektywnem złotem w monetach: rubli ros., marek niem., koron austr. i t. d., będą przeliczane na obligacje serji II 5% pożyczki konwersyjnej, według równi monetarnej wpłaconego złota.

Na wynikające z przerachowania końcówki poniżej 10 zł. będą wydawane świadectwa ułamkowe w odcinkach po 1, 3 i 5 złotych w złocie.

Końcówki mniejsze od złotego będą wypłacane w gotówce.

§ 4. Osoby uprawnione do korzystania z postanowień art. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) w brzmieniu nada-

nem mu art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560) winny złożyć urzędowe dowody wpłaty złotem lub walutami pełnowartościowemi ze wskazaniem sumy i dnia wpłaty na rachunek Skarbu Państwa. Za waluty pełnowartościowe w rozumieniu tej ustawy uznaje się dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, dolary kanadyjskie, funty sterlingi, franki szwajcarskie, floreny holenderskie, korony duńskie i szwedzkie oraz milrejsy brazylijskie.

§ 5. Do obliczenia wysokości zysku na spadku marki polskiej, osiągniętego przez lombard konwertowanych obligacyj w instytucjach kredytowych, a podlegającego potrąceniu w myśl art. 7 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) w brzmieniu nadanem mu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 560), kwotę marek polskich uzyskaną na zastaw tych obligacyj, przerachowuje się na złote według skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 441), stosując przy powyższym obrachunku stawki określone dla miesiąca zaciągnięcia pożyczki oraz miesięcy dokonania spłat. Otrzymana w ten sposób różnica będzie stanowiła zysk osiągnięty na spadku waluty. W razie braku dowodów co do daty spłaty pożyczki uzyskanej pod zastaw obligacyj, obligacje te nie będą podlegały wyższemu przerachowaniu.

§ 6. Asygnaty z r. 1918 zamienione na obligacje 5% wewnętrznej krótko lub długoterminowej pożyczki państwowej z r. 1920, przerachowuje się jak następuje: gdy do wynikłej na zasadzie ustawy z dnia 30 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 221) z przerachowania asygnat kwoty w markach polskich dopłacano do zaokrąglenia do pełnych setek w obligacjach 5% pożyczki z r. 1920 kwotę w gotówce markowej, — przelicza się oddzielnie kwotę, wynikłe z przerachowania asygnat, z powrotem na asygnaty przez podzielenie kwoty tej dla asygnat, opiewających na marki polskie, przez 120; dla asygnat rublowych — przez 225 i dla koron austrjackich przez 85, — dopłaty zaś gotówkowe w markach polskich przerachowuje się na złote według skali art. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) stosownie do dat miesiąca dopłaty. W wypadkach, gdy na podstawie art. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz.. 221) końcówkę mniejszą, niż setka marek polskich, zwracano subskrybentowi, przelicza się tylko pozostałą część z przerachowania asygnat na marki z tem, iż w ostatecznym obrachunku końcówka mniejsza od marki w asygnatach względnie rubla lub korony odrzuca się.

§ 7. Posiadacze obligacyj 8% państwowej pożyczki złotej z roku 1922 (bez względu na to, czy były zgłoszone do konwersji czy też nie) nabytych za obligacje 5% wewnętrznej pożyczki długo lub krótkoterminowej z r. 1920, o ile są pierwotnymi nabywcami tych pożyczek w rozumieniu ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dzł U. R. P. Nr. 90, poz. 629) i ubiegać się pragną o ich przerachowanie ną zasadzie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r., powinni złożyć oprócz obligacyj wymienionej na wstępie pożyczki:

a) dowody wymienione w p. 1, 2 § 2 niniejszego rozporządzenia,

b) rachunek względnie odpis rachunku b. Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub zaświadczenie innej instytucji, uprawnionej urzędowo do przyjmowania przy zapisach na obligacje 8% pożyczki złotej częściowej wpłaty w obligacjach 5% wewnętrznej pożyczki długo lub krótkoterminowej z r. 1920.

W zaświadczeniu winny być uwidocznione: cena nabytych obligacyj 8% pożyczki złotej z r. 1922, kurs złotego, przyjęty do obrachunku przez instytucję, przyjmującą subskrypcję do obrachunku, oraz suma nominalna, wpłacona w obligacjach 5% wewnętrznej krótko i długoterminowej pożyczki państwowej z r. 1920 na obligacje 8% pożyczki złotej z r. 1922.

§ 8. Osoby, które dokonały konwersji pożyczek państwowych z r. 1918 — 1920 na podstawie § 1 — 5 rozporządzenia z dnia 6 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 736) oraz na podstawie § 1 — 6 niniejszego rozporządzenia, są uprawnione w myśl art. 11 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 629) do opłacenia szacunku ziemi przy zakupie gruntów państwowych obligacjami 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 oraz obligacjami Serji II 5% pożyczki konwersyjnej do wysokości jaką uzyskały z tytułu konwersji pierwotnie nabytych asygnat i obligacyj 5% pożyczek państwowych z r. 1920; obligacje 5% pożyczek konwersyjnych będą przyjmowane po kursie, jaki będzie ustalony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych, nie niżej jednak kursu giełdowego. Obligacje powyższe winny być zaopatrzone w bieżący kupon w dniu wpłaty

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. Nr. 122 z dn. 17 grudnia 1926 r., poz. 707).

Przepisy ubezpieczeniowe.

44.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 grudnia 1926 r.

w sprawie zmiany § 51 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 października 1924 r. o reorganizacji Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 862).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. § 51 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 października 1924 r. o reorganizacji Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 862) otrzymuje brzmienie następujące:

„1. Konstytuujące zebranie nowej rady zwołuje państwowa władza nadzorcza w ostatnim miesiącu urzędowania ustępującej rady, w razie zaś rozwiązania rady (§ 72, ust. 1), w ciągu ośmiu miesięcy od daty rozwiązania".

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister i Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. *Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 29 grudnia 1926 r. Nr. 127, poz. 740).

45.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 listopada 1926 r.

w sprawie ustalenia stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1925 r.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 26 września 1922 r. o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 810) oraz zgodnie z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. w sprawie opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 260) zarządza się co następuje:

§ 1. Stopę opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1925 r. ustala się w wysokości 1,5‰ (jeden i pięć dziesiątych pro mile) składek zebranych, obliczonych zgodnie z rozopzrądzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. w sprawie opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 260).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1926 r. Nr. 121, poz. 702).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

46.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 listopada 1926 r.

w sprawie umundurowania funkcjonarjuszów straży celnej.

Na podstawie art. 4 i 11 ustawy z dn. 31 lipca 1921 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) oraz art. 9 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37) zarządza się co następuje:

§ 1. Umundurowanie funkcjonarjuszów straży celnej powinno odpowiadać niżej podanym przepisom i wzorom.

§ 2. Zasadniczy kolor munduru zielony (w porze letniej khaki), zaś dystynkcyj ciemno - zielony i żołty.

§ 3. Niżsi funkcjonarjusze:

a) kurtka kroju frencha francuskiego zapinana na 6 guzików z naszytemi 4 kieszeniami, zapinanemi na jeden guzik. Długość kurtki taka, aby dół poły z tyłu dotykał do płaszczyzny siedzenia przy podstawie siedzącej (tab. 1). Kołnierz stojąco wykładany z naszytemi patkami sukiennemi koloru ciemno - zielonego szerokości kołnierza, długości 7 cm. u górnej krawędzi, wyciętemi na tylnym końcu w ząb. Na patce kolejny numer według oznaczonego specjalnemi przepisami porządku. Naramienniki z sukna kurtki szerokości 5 cm., przy wszyciu, zwężone ku górze do 3½ cm., zapięte na mały guzik mundurowy, przyszyty do kurtki przy kołnierzu. Na naramiennikach żółta rzymska cyfra metalowa, oznaczająca przynależność do Dyrekcji Ceł. Cyfry na patce wysokości 2 cm., na naramiennikach 2½ cm. (tab. 2);

b) spodnie: do butów — breechesy z ciemno-zieloną wypustką z boku; do trzewików — spodnie długie w wypustką jak u breechesów;

c) płaszcz dwurzędowy po sześć guzików mundurowych z każdej strony z kołnierzem leżąco wykładanym, z patkami i naramiennikami jak u kurtki, z dwiema kieszeniami. Z tyłu płaszcza

wciętego w stanie, dragonik prostokątny, zapinany na dwa guziki i rozcięcie do dołu (tab. 3);

d) czapka rogatywka z sukna mundurowego z daszkiem skórzanym czarnym (5 cm. długości) z czarną rzemienną podpinką szerokości 1½ cm. Daszek okuty po brzegu matową blachą. Otok czapki wysokości 5 cm. Wokoło otoku (u góry i u dołu) i na kwaterce czapki wypustki koloru ciemno - zielonego. Na czapce nad otokiem złoty orzeł państwowy bez tarczy wielkości 4 cm.;

e) obuwie: do breechesów — wysokie buty z cholewami, względnie trzewiki z owijaczami koloru munduru lub ze sztylpami, do długich spodni — trzewiki;

f) pas główny rzemienny koloru ciemno-bronzowego;

g) guziki: żółte prawie półkoliste z orłem państwowym;

h) broń: karabin z bagnetem lub rewolwer i krótka szabla w czarnej lakierowanej pochwie. Funkcjonarjusze niżsi, pełniący stale służbę konno, noszą szable typu kawaleryjskiego. Przy szablach chwast skórzany bronzowy;

i) ostrogi i akselbanty: funkcjonarjusze niżsi, pełniący stale służbę konno, mają prawo używania ostróg i akselbantów pojedynczych włóczkowych ciemno - zielonych na lewem ramieniu z końcami metalowemi na ciemno szmelcowanemi;

j) oznaki szarż (tab. 4):

1) strażnik celny — nie ma żadnych oznak;

2) starszy strażnik celny — na lewy rękawie kurtki i płaszcza powyżej łokcia 1 kąt ostrzem do góry z sukna patki szerokości 1 cm., długość ramion kąta 6 cm., końce ramion ścięte pionowo, kąt—90°;

3) przodownik — 1 kąt na lewym rękawie tych samych wymiarów jak u st. strażnika z taśmy złotej: patka na kołnierzu obszyta taśmą złotą szerokości ½ cm.;

4) starszy przodownik — 2 kąty na lewy rękawie tych samych wymiarów jak u przodownika w odstępie 3 mm. od siebie, patka na kołnierzu jak u przodownika z dodaniem drugiej taśmy złotej ½ cm. szerokości wzdłuż przedniego brzegu patki w odstępie 3 mm. od pierwszej taśmy.

§ 4. Wyżsi funkcjonarjusze:

a) kurtka — jak u niższych funkcjonarjuszów z następującemi zmianami: na rękawach mankiet szerokości 10 cm., zakończony ostrym kątem z przodu, z ciemno - zieloną wypustką; na kołnierzu — patki aksamitne ciemno - zielone z umieszczonym skośnie orzełkiem złotym (zamiast numeru) długości 2½ cm.; z tyłu kurtki rozcięcie od pasa w dół;

b) spodnie — jak u niższych funkcjonarjuszów;

c) płaszcz — jak u niższych funkcjonarjuszów z następującemi zmianami: na rękawach mankiet szerokości 10 cm., zakończony ostrym kątem z przodu, z ciemno - zieloną wypustką; na kołnierzu aksamitne patki ciemno - zielone z orzełkiem jak u kurtki;

d) czapka — jak u niższych funkcjonarjuszów z następującemi zmianami: otok aksamitny ciemnozielonego koloru, podpinka złota szerokości 1½ cm.; pod orłem bączek złoty średnicy 2 cm. (tab. 5);

e) obuwie: jak u niższych funkcjonarjuszów;

f) pas główny rzemienny koloru ciemno - bronzowego z paskiem pomocniczym przez prawe ramię;

g) guziki — jak u niższych funkcjonarjuszów;

h) broń: szabla i rewolwer. Szabla przy pasie na skórzanych rapciach lub żabce koloru ciemnobronzowego.

Do szabli temblak ze złotej taśmy szerokości 1½ cm., długości (złożonej podwójnie) — 35. Wzdłuż taśmy w odległości 3 mm. od brzegów dwa ciemnozielone prążki 1 mm. szerokości. Obsada chwasta płaska o 3 mm. szersza od taśmy, chwast złoty na trzonie z nicy jedwabnych ciemno - zielonych z dwóch warstw frendzli długości 4 cm., wewnętrzna warstwa spięta dołem, zewnętrzna rozpuszczona;

i) ostrogi i akselbanty: wszyscy wyżsi funkcjonarjusze mają prawo używania ostróg i akselbantów jedwabnych ciemno - zielonych (typu wojskowego) na prawem ramieniu z żółtemi końcami metalowemi. Naczelny inspektor, starsi inspektorzy i inspektorzy oraz kierownicy inspektoratów mogą nosić akselbanty podwójne, pozostali urzędnicy pojedyncze;

j) oznaki stopni (tab. 6):

1) podkomisarz — na zewnętrznej stronie rękawów płaszcza i kurtki w odległości 3 mm. ponad wypustką mankietu równolegle do wypustki 1 złota taśma szerokości 1 cm., zakończona ostrym kątem u góry;

2) komisarz — 2 złote taśmy na rękawach, pierwsza szerokości ½ cm. w odległości 3 mm. nad wypustką, nad nią druga szerokości 1 cm., obie zakończone ostrym kątem u góry;

3) starszy komisarz — 3 złote taśmy na rękawach, dwie pierwsze szerokości po ½ cm. w odległości 3 mm. nad wypustką, nad niemi trzecie szerokości 1 cm., — wszystkie zakończone ostrym kątem u góry.

Patki na kołnierzu kurtki u podkomisarza, komisarza i starszego komisarza, zakończone na tylnym brzegu taśmą złotą 3 mm. szerokości (tab. 7):

4) inspektor — 2 taśmy złote na rękawach: pierwsza szerokości ½ cm. w odległości 3 mm. nad wypustką, zakończona ostrym kątem u góry, ponad nią w odstępie 3 mm. druga taśma złota szerokości 1 cm., zakończona pośrodku 1 węzłem u góry; odstępy między taśmami 2 mm.;

5) starszy inspektor — 3 taśmy złote na rękawach: pierwsze dwie szerokości po ½ cm. w odległości 3 mm. nad wypustką, zakończone ostrym kątem u góry, ponad niemi trzecia taśma złota szerokości 1 cm. z węzłem jak u inspektora; odstępy między taśmami 3 mm.

Patki na kołnierzu kurtki u inspektora i starszego inspektora zakończone na tylnym brzegu jedną taśmą złotą szerokości 3 mm. z węzłem pośrodku (tab. 8);

6) naczelny inspektor — na rękawach w odstępie 3 mm. nad wypustką 1 taśma złota szerokości 1 cm., zakończona pośrodku rękawa u góry 3 węzłami.

Patki na kołnierzu kurtki zakończone na tylnym brzegu taśmą złotą 3 mm. szerokości z 3 węzłami pośrodku (tab. 9). Na naramiennikach zamiast

cyfry rzymskiej złoty monogram z inicjałami Ministerstwa Skarbu (M. S.) długości 2½ cm., okolony złotym wiankiem z liści dębowych.

§ 5. Funkcjonarjusze wyżsi otrzymują zgodnie z art. 22 ustawy z dn. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) dodatki na umundurowanie, wymienione w art. 21 tejże ustawy.

Niżsi funkcjonarjusze straży celnej otrzymują do użytku całkowite umundurowanie i uzbrojenie od Skarbu w terminach określonych przez Ministerstwo Skarbu.

§ 6. Czasokresy używalności wydawanych funkcjonarjuszom niższym straży celnej przedmiotów umundurowania ustanawiać będzie Ministerstwo Skarbu.

§ 7. Po upływie czasokresu używalności przechodzi umundurowanie (kurtka, spodnie, płaszcz, czapka i obuwie) na własność funkcjonarjusza niższego, który obowiązany jest zachować je, o ile możności nadal do własnego użytku.

W razie utraty lub zniszczenia umundurowania albo jego części przed upływem czasokresu używalności z winy funkcjonarjusza niższego otrzymuje on nowe umundurowanie, względnie jego części za opłatą pełnej wartości

Jeżeli utrata lub zniszczenie umundurowania albo jego części nastąpiło bez winy funkcjonarjusza niższego wzwiązku ze służbą lub wskutek niezawinionego wypadku, otrzymuje on nowe umundurowanie, względnie jego części, bezpłatnie.

W razie wystąpienia lub wydalenia funkcjonarjusza niższego ze służby w straży celnej przed upływem czasokresu używalności, umundurowanie ma być zwrócone i może być wydane innemu funkcjonarjuszowi niższemu po przeprowadzeniu dezynfekcji i reparacji z odpowiednio skróconym czasokresem używalności. Władza służbowa może jednak pozostawić funkcjonarjuszowi niższemu umundurowanie za opłatą odpowiedniej kwoty, obliczonej w stosunku do kosztu, wyłożonego na umundurowanie przez Skarb Państwa, i czasu używania.

W razie przejścia funkcjonarjusza niższego na emeryturę, oraz w razie jego śmierci, umundurowanie (kurtka, spodnie, płaszcz, czapka i obuwie) nie podlega zwrotowi.

W wypadkach pozostawienia umundurowania funkcjonarjuszowi niższemu, z którym stosunek został rozwiązany lub który przeszedł na emeryturę, jak również przed wyjściem umundurowania z użytku funkcjonarjusza po upływie czasokresu używalności oraz w razie rozwiązania stosunku z wyższym funkcjonarjuszem lub w razie przejścia wyższego funkcjonarjusza na emeryturę, mają być odjęte od umundurowania odznaki służbowe i guziki z godłem państwowem.

§8. Szczegółowe przepisy o noszeniu umundurowania w służbie i poza służba, jak również o noszeniu ubrania cywilnego przez funkcjonarjuszów straży celnej wyda Ministerstwo Skarbu.

§ . Wszyscy funkcjonrjusze straży celnej obowiązani są zmienić dotychczasowe oznaki szarż i stopni, niezgodne z powyżej wymienionemi, do dn. 31 marca 1927 r.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

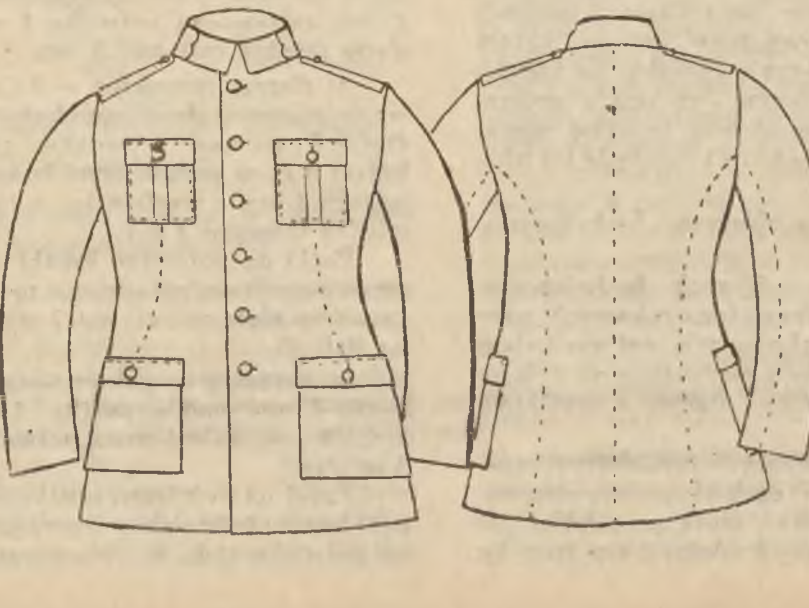
Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz*

(Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1926 r. Nr. 121 poz. 701).

WZORY do rozp. Min. Skarbu
z dn. 20 XI 1926 r. (poz. 701).

Tablica 1.

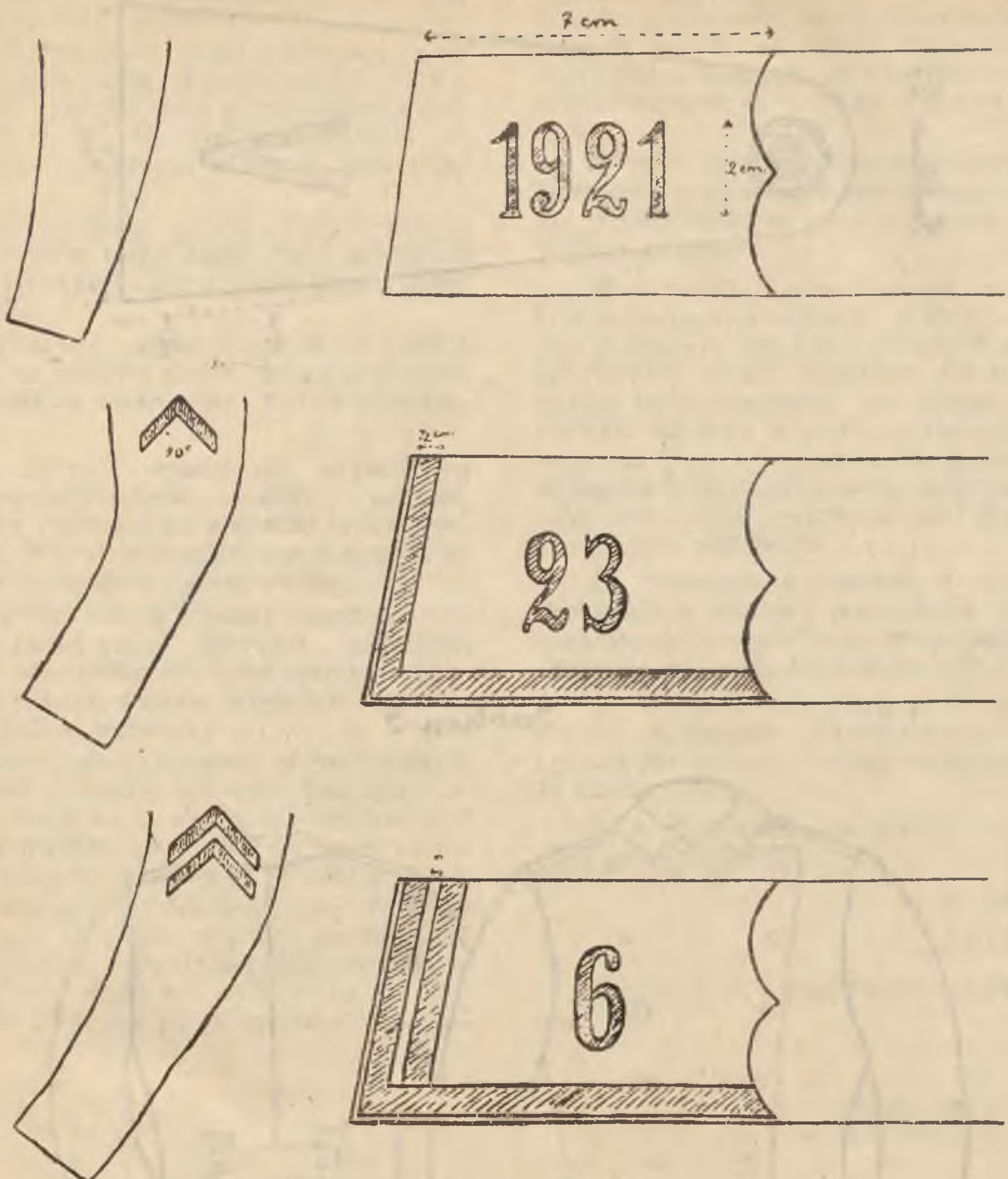
Tablica 2.

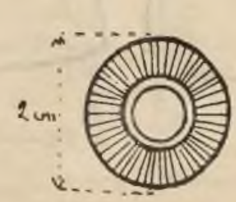
Tablica 3

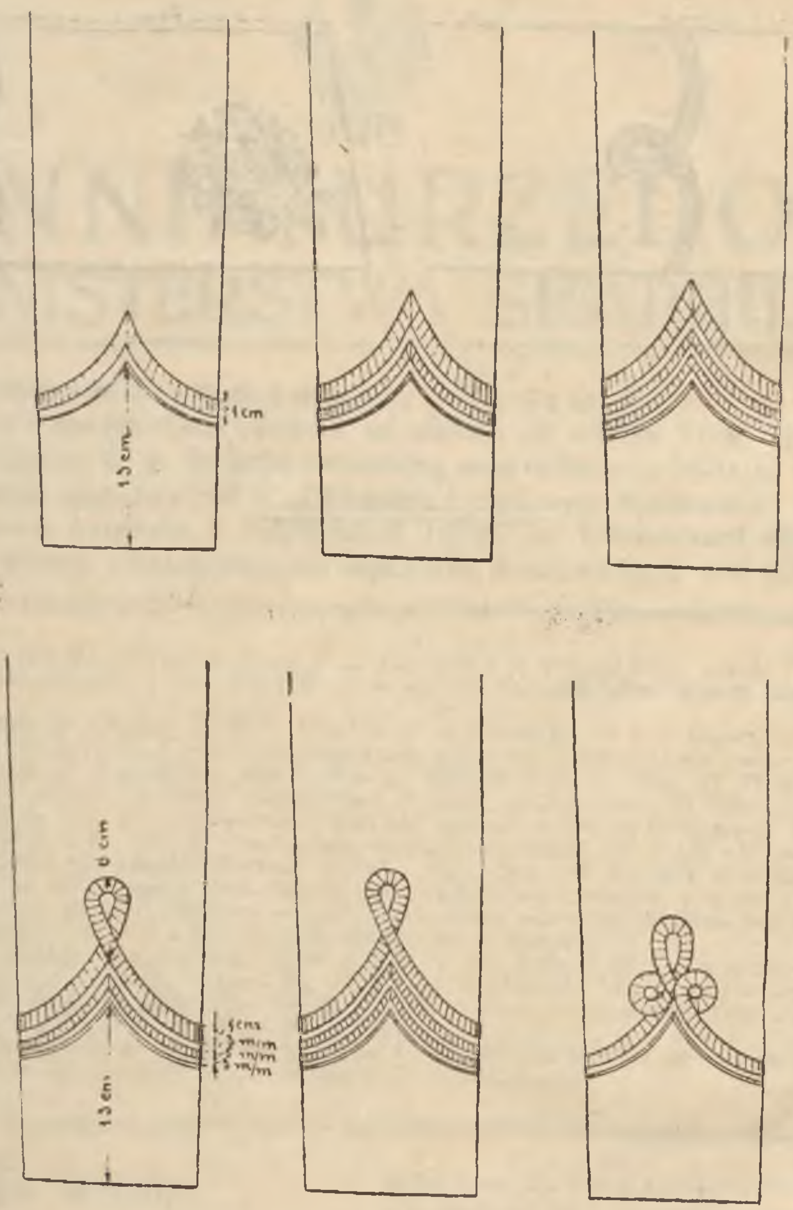
Tablica 4.

Tablica 5.

Tablica 6.

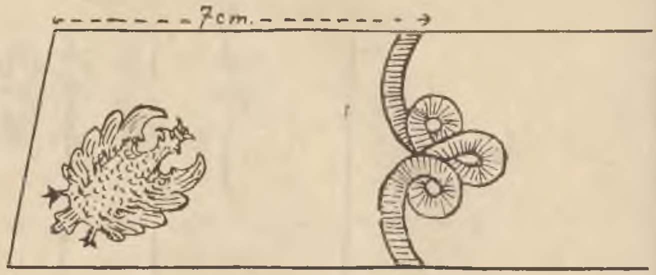
Tablica 7.

Tablica 8.

Tablica 9.

Drukarnia Państwowa, Miodowa Nr. 22. Nr. 35109. 17.I. 1927. 6000.